

DE JAARGANG N° 31 — 18 OCTOBER 1929

LOSSE NUMMERS 15 CENT

OPLAGE BOVEN 100.000 EXEMPLAREN

DIE STAD

GEÏLLUSTREERD WEEKBLAD
VERSCHIJNT DES VRIJDAGS

AMSTERDAM

REDACTIE EN ADMINISTRATIE
N.Z. VOORBURG WAL 262
TELEFOON INTERC. 33170

DE „ZEP” BOVEN AMSTERDAM

Natuurlijk begreep elk hoofdstedeling, dat de luchtrens bij zijn visite boven den Dam, als het hart der stad, zou kruisen, natuurlijk was het er eivol en natuurlijk was ook onze fotograaf er bij om het geweldig indrukwekkend moment vast te leggen als een roer onze lezers kostbare herinnering aan dit „hooge” bezoek.

DE ZEPPELIN

Een groote vogel...
Nee, een vogel was het niet...
een visch, een enorme visch, die
daar kwam aanzwemmen hoog in de
lucht, kalm en statig.

Wazig eerst, zagen we het gevaarte,
heel in de verte, maar groot al, toen

kalm en rustig — wachtend. Want die
daar beneden, ze zagen nog niets, konden
nog niets zien, omdat de Zep zoo laag
vloog, voor hen dus nog achter de
huizen verborgen was.

Maar wij daarboven zagen al en met
ons velen, die, als wij,
op daken geklommen
waren. Een reuk van
bakkende bief-
stuk, een reuk

van aanbrandende
biefstuk steeg op
naar boven. Wat
wonder! Alle koks
van de hotels en de
clubs in de Kalver-
straat stonden op de daken
en de chasseurs met hun schor-
tjes van afgedant biljartlaken stonden
er naast, met de kamermeisjes, allemaal

het gas binnen in hem, maar nu eens stijgend,
dan weer dalend, dan drijvend op deze hoogte,
daarna weer op die, al naar de commandant van
het luchtschip het wilde.

En ik zag vóór mij het Aquarium, waar de
Zep het van de visschen scheen afgekeken te
hebben hoe het moest.

In een boog vloog het luchtschip, komend
uit de richting van Schiphol, over de stad, om-
stuwd door acht groote en toch zoo heel kleine
vliegtuigen, die er als vliegen omheen schenen
te zweven — nietig, o, zoo pietrig klein, zoo niets,
vergeleken bij het gevaarte waar zij omheen
krioelden... muggen om een kaarsvlam.

Dan, ver weg nog, in het Zuid-Oosten, plotseling
een scherpe wending en daar kwam ze aan, de
Zeppelin, recht op de plek toe, waar wij, hoog op
het dak, stonden.

Nu was het niet meer de lange streep, die je
zag voortbewegen, nu was het een punt, een cirkel,
een grootere cirkel, een reusachtige cirkel, die op
ons aankwam, geweldig en onontkoombaar.

We stonden daar op het dak, sprakeloos, zooals
allen op de daken rondom ons, zooals allen daar
beneden op den Dam sprakeloos stonden, starend
naar het wonder, dat kwam
aanstormen, alsof het ons
wilde verpletteren, romme-
lend en donderend de mo-
toren, die echter overstemd
werden door het
kittiger geknet-
ter der machi-
nes van de

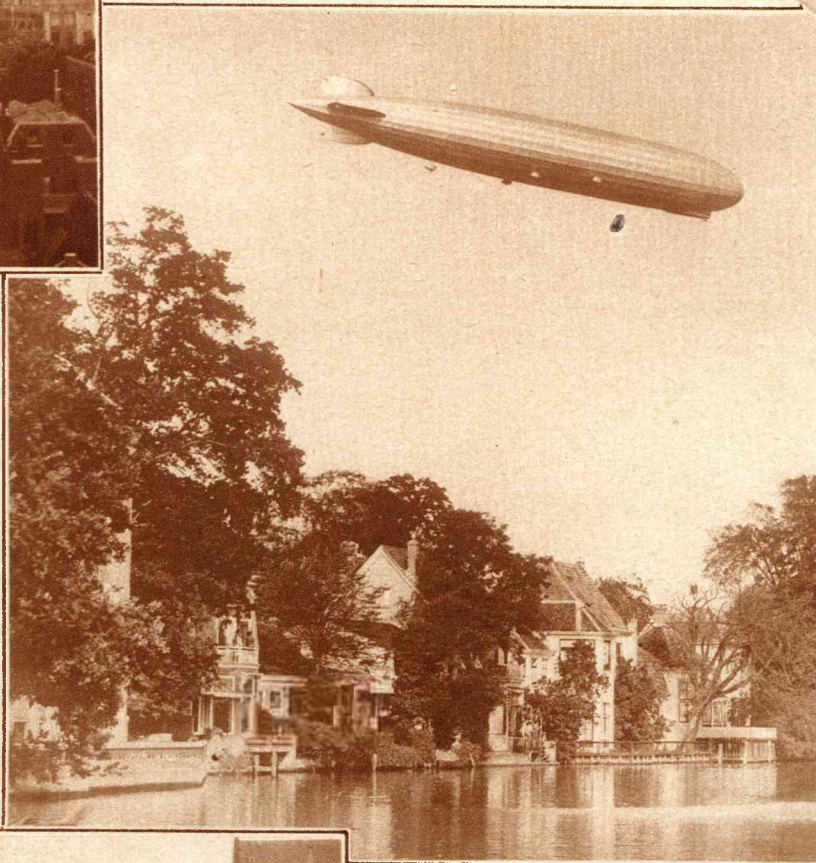
Begeleid door vliegtuigen boven Haarlem.

het te voorschijn kwam achter het
verre dak van een huis, dat hooger
was dan dat, waarop wij zelf met
z'n drieën stonden, op het Rokin.

Groot en wazig. En het schoof
voort, kalm, statig, rustig.

Het voorste deel verhief zich en
de lange visch zwom schuin naar
boven, de lucht in, even weer ver-
dwijnend achter een groot gebouw,
maar spoedig ook daár bovenuit
komend.

Ik keek naar beneden. Daar ston-
den ze op den Dam, de menschen,
honderden, duizenden, zooals ze er
al van tien uur en vroeger stonden,

Boven het Spaarne bij Haarlem.

De menigte op de Groote Markt
te Haarlem, wachtend op de
komst van den Zeppelin.

In een wijden boog kwam de
Zep van Schiphol naar de stad.

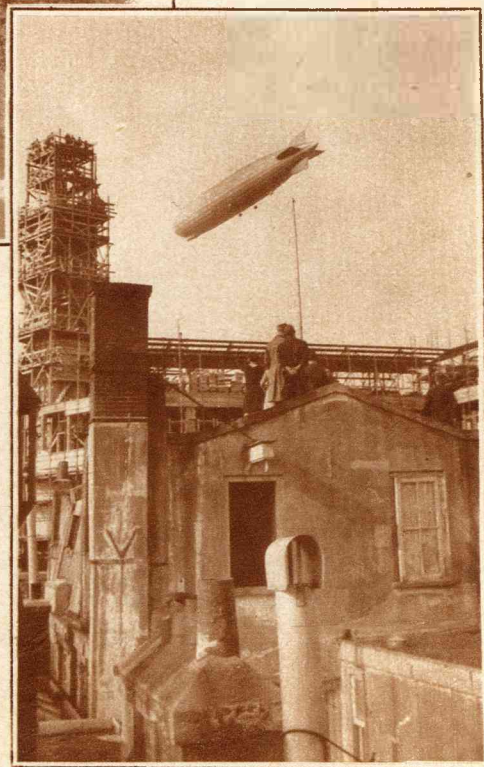
wijzend naar dat eene punt daar
in de verte, die grijze streep, die
voortschoof door de lucht, door
het niets.

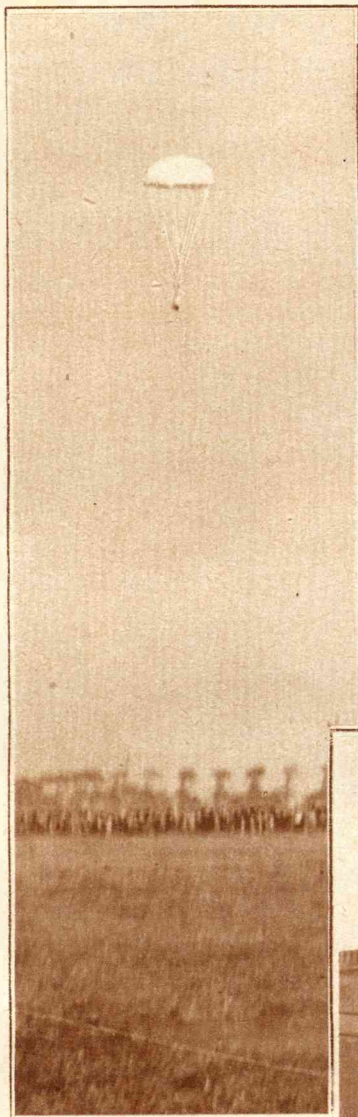
Wonderlijk!

Door niets gedragen hing het
reusachtige gevaarte daar in de
lucht, niet als een gewone lucht-
ballon, stijgend en stijgend en
stijgend, tot hij eindelijk stuit
tegen de luchtlaag, die ijler is dan

vliegtuigen, die het om-
zwermden.

Dan opeens stoof het
over ons heen en ik
keek tegen den buik
van de reuzenvisch,
tegen de buikvin — de
cabine — waarin ik
menschen wist, dertig
en meer menschen, die
wij niet zagen en die

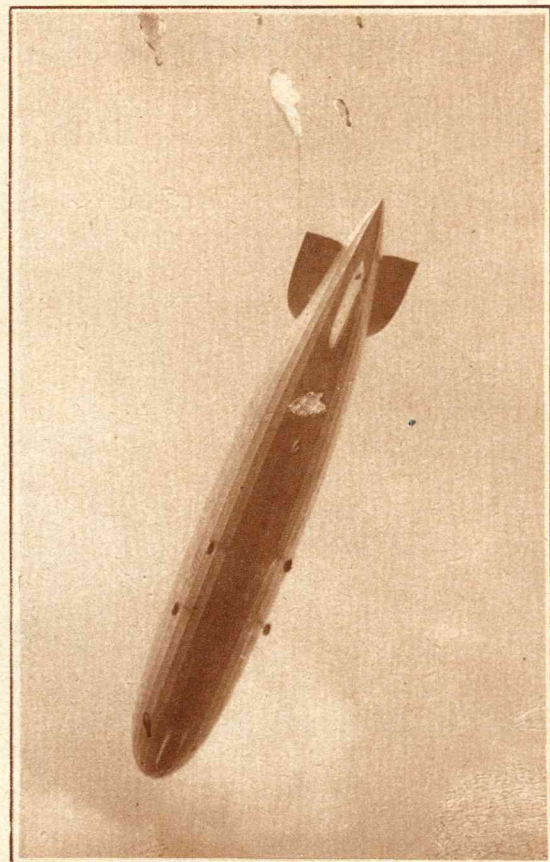
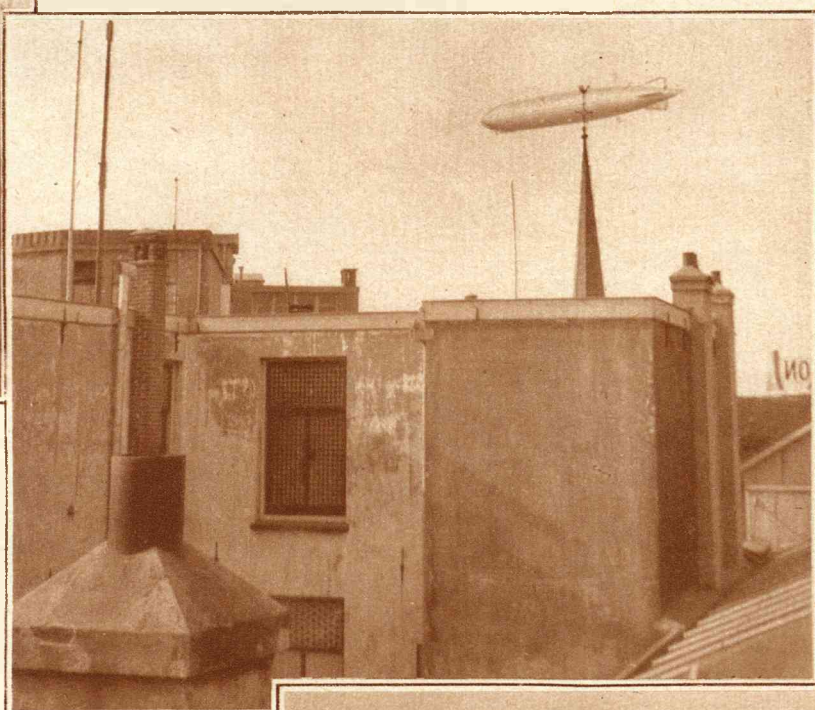
De parachute met de twee postzakken daalt op Schiphol neer.

Hiernaast: Achter het van de straat niet zichtbare torentje van de R.K. Kerk „De Papegaai” in de Kalverstraat schoof het gevaarte ons voorbij.

De postzakken worden opgevangen.

Recht boven ons.

gen; het is maar een begin, wie weet wat het nog wordt.

En ik dacht al niet meer, maar staarde, staarde het wonder na, dat kleiner en kleiner werd en ten slotte in de richting Utrecht verdween.

En eerst nu klonk het welvend geluid der stemmen van de mensen, die beneden stonden, op de straat, naar boven tot ons door, eerst nu konden die allen, die daar sprakeloos van ontroering gestaard hadden naar het nooit geziene, zich uiten, zooals ook ik dat deed, in dat ééne woord:

Overweldigend!

A. T.

Ver weg, in het Zuid-Westen, wendde de reus den steven en kwam, het Rokin kruisend, recht op ons aan.

Boven het Surinameplein.

ons niet zagen, maar die er waren, ontwijfelbaar

Dertig mensen — een klein troepje. En daarvoor, om die te vervoeren, was zoo'n reusachtig gevaarte noodig?

Even kwam twijfel in me op. Zou dat ooit iets kunnen worden, iets praktisch bruikbaars, iets dat rendeerd, zóó'n geweldig toestel, voorslechts zóó weinig gewicht? Maar wie kan het zeg-

Naar Utrecht.

Op de Amsterdamsche Planken

HET „RAADSEL IN TULLE”

Het tooneelseizoen in de hoofdstad is volop in gang. De eene première volgt de andere op den voet. Meerdere malen vindt er op één avond een tweetal tegelijk plaats, gelijk ook Zaterdag j.l. weer het geval was. Bij „Saalborn” werd het „Raadsel in tulle” ten doop gehouden, een raadselachtige titel, die aanvankelijk een, in deze tijden inheemsche, detective-geschiedenis vermoeden deed, maar toch in het geheel niets daarmee gemeen heeft. Het is een zedenspel van den Nederlandschen dramaturg Albert van Waasdijk en alleen daarom reeds, want Nederlandsche stukken blijven

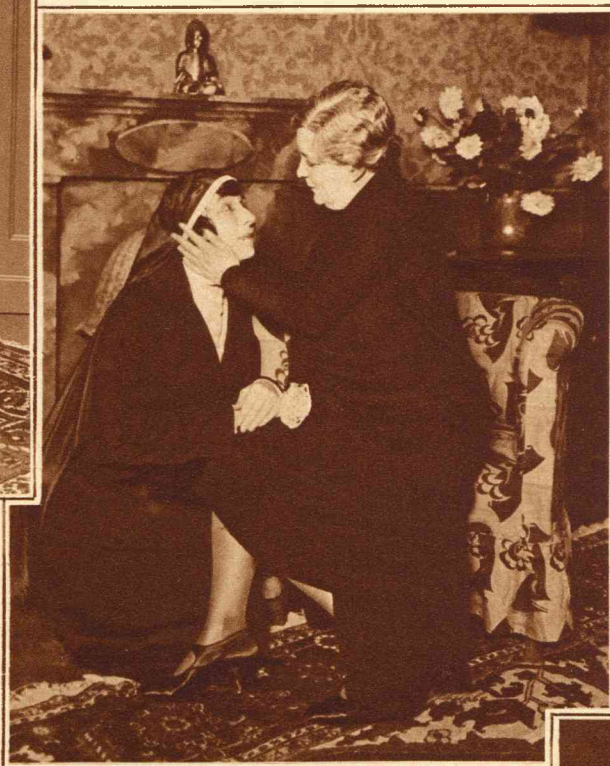

Op de verjaarpertij. Van l. naar r. Phil. de Vries, Julia de Gruyter, John Gobau, Rien van Noppen en Marie Meunier.

De man wijst zijn vrouw de deur. — John Gobau en Marie Meunier.

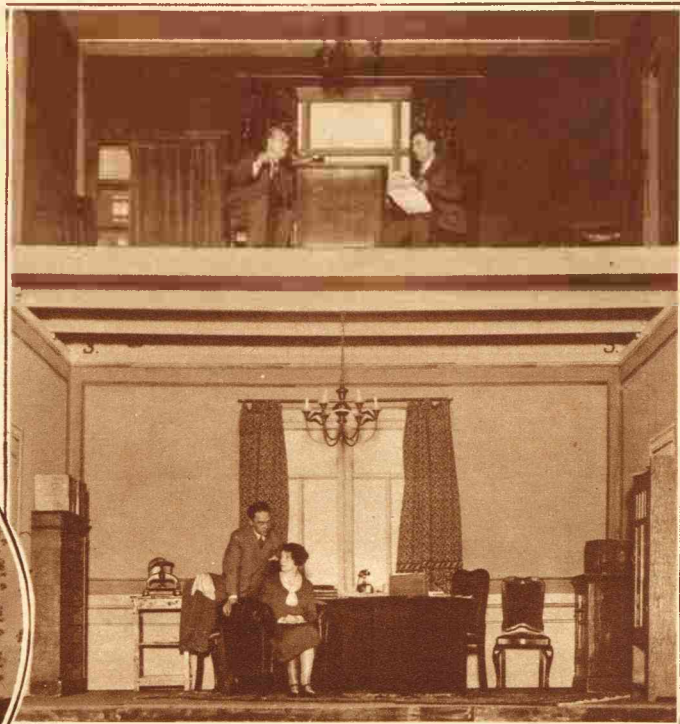
zeldzaam, de vermelding waard. Maar ook om het uitnemende spel van sommige hoofdfiguren, we denken hierbij aan Louis Crispijn en Marie Meunier, en niet het minst om den niet-alledaagschen tooneelbouw met de twee verdiepingen, ons nog bekend uit Heijermans' „Eva Bonheur”, vond dit stuk bij het publiek een warm onthaal. En de inhoud, de intrige? Het is de schipbreuk van een huwelijk op de klip der kortzichtigheid van een stompzinnig burgerman, die star en bekrompen zelfs geen moeite doet, om zijn vrouw, heusch geen onoplosbaar „Raadsel in tulle” te doorgronden en te begrijpen. Laten we er niet meer van zeggen.... Slechts dit, dat het knappe, rake spel der twee bovengenoemde hoofdpersonen het stuk meer succes deed oogsten dan het op zich feitelijk verdiende!

Het slottaferaal van de „Heilige Vlam”. Mevr. Ranucci-Beckman met Vera Bondam.

DE „HEILIGE VLAM”

Bij „Verkade” een uit het Engelsch vertaald drama van den dokter-schrijver Somerset-Maughan, getiteld „De Heilige Vlam,” hetwelk aan sommigen der daarin optredenden ruimschoots gelegenheid geeft sterk spel te leveren. We willen volstaan met den naam te noemen van Cees Laseur, die een prachtige creatie gaf van den verongelukten vliegenier, die in al zijn ellende en hulpbehoevendheid de buitenwereld weet te bekoren en in te palmen door

Het tweeverdiepingstooneel bij het „Raadsel in tulle.” Boven het kantoor van den effectenhandelaar, beneden dat van den advocaat. Op het eerste, links Bart Kreeft, rechts Alex Frank. Onder: Marie Meunier met L. Crispijn.

zijn opgeruimdheid en galgenhumor. En naast hem direct dien van Vera Bondam, die na het van het tooneel verdwijnen van den vorige aanstonds aller aandacht op zich concentreert door haar prachtig van binnen-uit gespeelde verpleegster, die aangedreven door de „heilige vlam” der liefde, welke zij in den loop der jaren koesteren ging voor haar argeloozen patiënt, dien zij op niet natuurlijke wijze gestorven weet, niet rusten wil voor ze den dader van dit misdrijf ontmaskerd heeft. Haar aanklacht „moord” heeft de uitwerking van een bom en laat niet na de toeschouwers in een steeds stijgende spanning te brengen.

Toch is ze niet consequent en zwicht ze, hoe vastberaden ook in den beginne, ten slotte als blijkt dat de door haar vermeende dader niet de bedrijver van de misdaad is. Een misdaad, die door den schrijver vergoelijkt wordt, zooals er nog meer is in dit moraliseerende drama, dat we moeilijk voetstoots aanvaarden kunnen, om nog slechts te verwijzen naar de bereidverklaring van den geneesheer om de doodsoorzaak toe te schrijven aan een hartziekte, in het bewustzijn hier met een vergiftiging te doen te hebben.

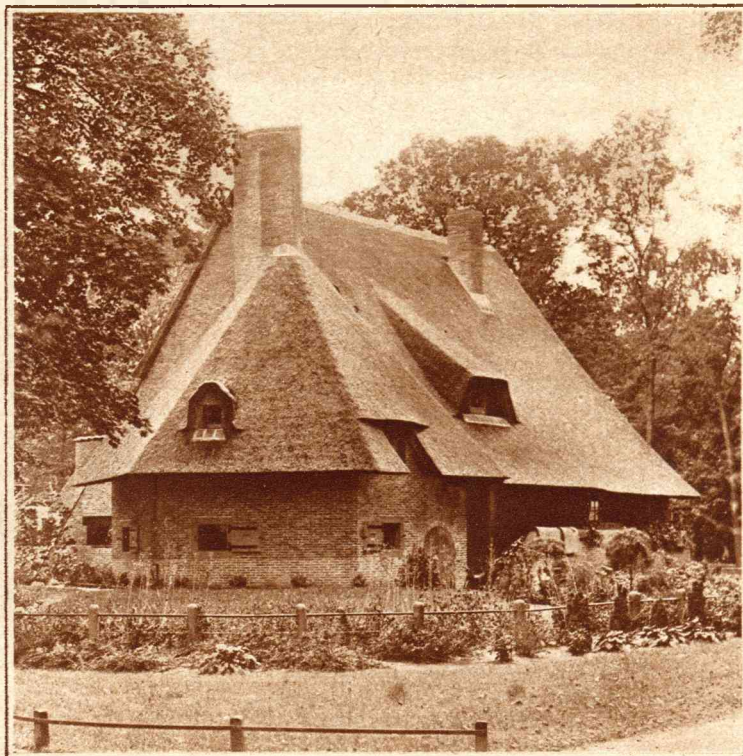
Neen, op den inhoud en de theorieën van den schrijver is veel af te dingen maar, zooals gezegd er zijn momenten van prachtig, gaaf spel, die hoofdzakelijk te boeken zijn op het credit van Vera Bondam en Cees Laseur.

Minny ten Hove en Cees Laseur in het eerste bedrijf van de „Heilige Vlam.”

Straten en wegen krijgen een goede beurt, ook het inwendige daarvan. Hiernaast: Op het Wilhelminaplantsoen is men druk bezig met het leggen van een nieuwe rioleering, bestaande uit geweldig groote rioleeringsbuizen.

Een der vele fraaie landelijke villa's in het Spiegel.

Een aardig hoekje aan de Vitusstraat.

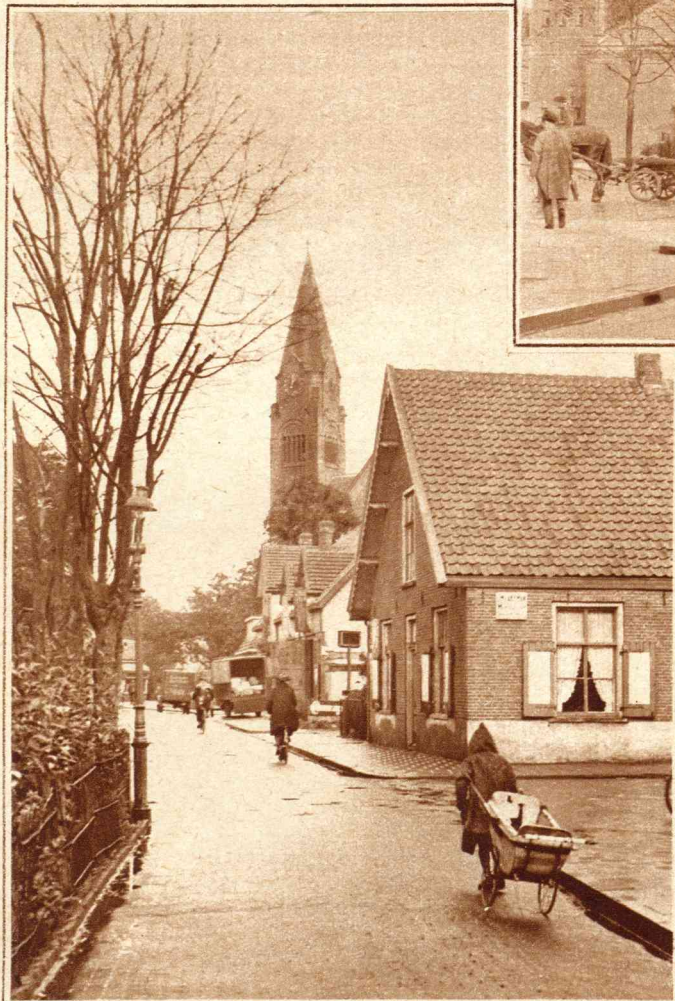
SNAPSHOTS UIT BUSSUM

De voormalige kapel „Irene“ aan de Kapelstraat en Huiszweg doet thans dienst als verkooplokaal. Een foto van dit dorpsgedeelte tijdens de Winkelweek-versiering.

Links: Een kijkje in de Nieuwstraat op 'n regenachtigen najaarsdag. Op den achtergrond de Hervormde Kerk.

Foto rechts: De entree van het dorp is aanmerkelijk verfraaid en verbeterd door het verrijzen van een nieuw gebouwencomplex op den hoek van de Vlietlaan op de plaats van het voormalige vervallen Venduhs.

Een Moordenaar en zijn Zoon

DOOR A. OSCAR KLAUSSMANN

Geheel onduidelijk en onbepaald was dit gevoel eerst in hem opgekomen en hij had lang tevergeefs getracht, zich daarvan rekenschap te geven. Maar toen was hij tot het bewustzijn gekomen, dat het de ouderwetsche, gevoerde zijden kaper en die groote gebloemde mantel waren, die hij niet voor den eersten keer van zijn leven zag. En plotseling, alsof er opeens een sedert vele jaren gesloten vak van zijn geheugen opengegaan was, kwam de herinnering aan den vroolijken Zondagnamiddag uit zijn jongenstijd hem voor den geest.

Zijn moeder, die hij echter nooit had gekend, lag destijds al lang in het graf, en zijn vader, wiens strenge ernst anders iedere luidruchtige uiting van kinderlijke vroolijkheid bedwong, was voor zaken op reis. Toen hadden twee van zijn schoolkamaraden het op dien Zondag gewaagd, hem te bezoeken, en op hun gezamenlijke ontdekkingsreizen door alle vertrekken van het huis waren zij ook in een met verschillende groote kasten en allerlei oud huisraad gevulde zolderkamer gekomen. Een der kasten was niet op slot geweest, en nauwelijks hadden de overmoedige jongens gezien, dat deze vol vrouwenkleeren hing, of zij begonnen die al voor een leuke verkleeding uit te plunderen.

Alsof hij hem in dit oogenblik levend voor zich zag, zoo duidelijk herinnerde Rudolf zich nu den langen roodharigen Karel Schneider, die zoo deftig met een groote gewatteerde pelerine met een gebloemd fluweelen patroon had rondgelopen, om tenslotte onder het gelach van de twee anderen een zijden kaper over zijn hoofd te trekken, zoodat nauwelijks de punt van zijn neus zichtbaar bleef. En in dit oogenblik bestond er geen twijfel meer voor den advocaat, dat die mantel en die kaper dezelfde waren geweest, die hij nu daar voor hem op het lichaam der oude vrouw zag. Een buitengewone opwindung maakte zich van hem meester; de vreemdste gedachten en denkbeelden gingen hem door het hoofd. Voortgejaagd door het onstuimig verlangen, om zich nu in ieder geval opheldering te bezorgen, verhaastte hij zijn schreden, ten einde de vrouw, die hem nu een heel eind voor was, in te halen, en in ieder geval in het heldere licht van de straat haar gezicht te bekijken.

Maar het besluit tot een besliste handelwijze was voor hem te laat gekomen. Een halve minuut geleden had hij de oude vrouw nog gezien, had hij het op den grond stooten van haar stok nog gehoord, en nu was zij plotseling verdwenen, alsof de aarde haar had doen verzinken. Rudolf bemerkte, dat hij zich in het plantsoen bij het Centraalstation bevond, en hij gaf niet dadelijk alle hoop op, om de verlorene weer terug te vinden. Maar hoe lang hij ook zoekend rondzwierf, al zijn zoeken en rondkijken bleek tevergeefs, en hij moest wel tot de overtuiging komen, dat hij vruchteloos zijn tijd daarmee verkwistte.

Ontstemd en opgewonden wilde hij weer naar de binnenstad terugkeeren. Toen kreeg hij al een gevoel van onwel zijn, en nu herinnerde hij zich, dat hij gedurende vier en twintig uur geen minuut geslapen en nauwelijks iets gebruikt had. Dus was het begrijpelijk genoeg, dat het na het urenleng door de straten zwerven voor zijn oogen begon te schemeren en hij de huizen als een dronken man zag waggelen.

Slechts met moeite bereikte hij het nabijzijnde restaurant, en nog voordat men den bestelden maaltijd voor hem had opgediend, viel hij op zijn stoel in slaap. De klok naast het buffet sloeg met luide klank twaalf uur, toen Rudolf met zware hoofdpijn wakker werd.

V I

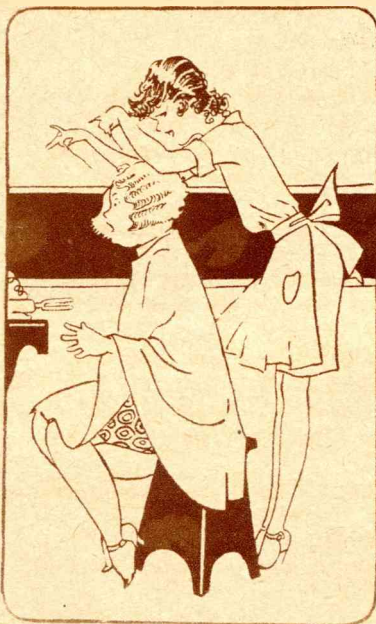
Een man in de uniform der stadsambtenaren stond op dezen voormiddag al wel sedert tien minuten wachtend voor de ingangdeur van mevrouw Abt, zonder ook maar het minste geluid in de woning der weduwe te vernemen en te bemerken, dat zijn telkens herhaald bellen gehoord was. En toch weerklonk de toon van de bel iederen keer luid genoeg door het heele huis, om ten laatste

de aandacht van den beneden wonenden kruidenier op de vergeefsche pogingen van den ambtenaar te vestigen.

De man opende de op de trap uitkomende achterdeur van zijn winkel en vroeg naar boven, wie toch daar boven was.

„De belasting-ontvanger,” werd er geantwoord. „Mevrouw Abt heeft mij drie dagen geleden op dit uur besteld, omdat zij het vervallen bedrag voor de grondbelasting eerst aan de Bank wilde opne-

Fanny Flapuit zegt:

Verdriet maakt grijze haren, wees dus niet verdrietig over grijze haren.

men. En ik kan mij niet voorstellen, dat zij ondanks deze afspraak uitgegaan zou zijn, want zij was tot heden in zulke dingen altijd zeer betrouwbaar en precies.”

De koopman kwam de trap op en bracht nu op zijn beurt de bel met een flinken ruk in beweging.

„Neen, uitgegaan is zij zeker niet,” zei hij. „Geheel afgezien van het feit, dat dit gewoonlijk nauwelijks twee of drie keer in de maand gebeurt, komt zij voor haar weggaan altijd in mijn winkel met het verzoek, gedurende haar afwezigheid op haar woning te letten. Want zij gaat alleen daarom zoo zelden uit, omdat zij altijd vreest, bij den terugkeer in haar woning alles gestolen te vinden.”

„Als zij zoo angstig is, moest die dame toch een dienstmeisje houden. Zij schijnt immers geld genoeg te hebben.”

„En of zij geld genoeg heeft!” fluisterde de kruidenier met een gebaar, dat duidelijk genoeg

HET VERHAAL TOT NU TOE.

Else Lobener, een wees, woont bij juffrouw Nitschke in, maar door toedoen van den huisbaas Krauze, die Else er van beschuldigt zijn zoon, die op haar verliefd is, te hebben willen inpalmen, wordt zij door deze op straat gezet. Daar wordt zij bewusteloos gevonden en in ernstigen toestand naar een ziekenhuis gebracht. Krauze's boekhouder Wendrich, die van de verhouding tusschen de beide jongelui weet, wordt door zijn patroon ontslagen. Als Wendrich weg is, leest Krauze een brief van zijn schoonzuster, Wilhelmina Abt over, waarin zij hem over de regeling van geldzaken spreekt, een brief, waardoor Krauze erg in het nauw gedreven wordt, daar hij niet in staat is, haar het verschuldigde te betalen. Intusschen is de jonge Rudolf Krauze in de stad gekomen en hoort van Wendrich dat Else in het ziekenhuis ligt, maar binnen enkele dagen genezen daaruit ontslagen zal worden. Rudolf wil zien bij zijn tante Wilhelmina Abt iets voor Else gedaan te krijgen en hoort, bij haar de trap opgaande, boven iemand kuchen — hij herkent daarin het eigenaardige kuchje van zijn vader. Hij wil hier zijn vader in geen geval ontmoeten en gaat terug, om even later een oude vrouw de woning zijner tante te zien verlaten, die door zekere eigenaardigheden in haar gang zóózeer aan zijn vader herinnert, dat hij er verstomd van staat. Twijfelend voigt hij haar.

aantoonde, voor hoe rijk hij de eigenares van het huis hield. „Maar zij is zoo gierig als een oude woe- keraar. Daar kunnen wij arme huurders van meepraten.”

„Houdt zij dan heel alleen haar kamers in orde?”

„Natuurlijk! Zelfs die paar dubbeltjes voor een werkster kan zij nog niet missen. Ik hoor haar den heelen dag vegen en schrobben en opruimen, of- schoon zij langzamerhand toch wel al te oud is ge- worden, om plezier te hebben in zulk werk. Vier- maal in het jaar komt er een werkster voor de groote schoonmaak, en die heeft mij nog kortge- leden verteld, hoe wantrouwend mevrouw Abt haar bij haar werk gadeslaat. Zij behoort nu een- maal tot degenen, die in ieder mensch, en vooral in iederen armen drommel al tevoren een dief en schurk zien.”

De twee mannen hadden gedurende dit halfuid gehouden gesprek meermalen aan de bel getrokken, zonder eenig zichtbaar gevolg.

„Eigenaardig!” zei de koopman hoofdschud- dend. „Ik wil er op zweren, dat zij niet uitgegaan is, want aan de Bank is zij eergisteren al geweest en zij zou — zooals ik zei — zeker niet hebben nage- laten mij kennis te geven van haar afwezigheid. Misschien is haar iets overkomen. Bij zoo'n oude vrouw zou dat zeker niet heel buitengewoon zijn.”

„Als u zooiets mogelijk acht, moest men de woning door de politie laten openbreken,” raadde de ambtenaar aan. „Het is al eens gebeurd, dat doodzieke of verongelukte personen onder zulke omstandigheden door een tijdige hulp van den dood konden gered worden.”

Ondanks deze aanwijzing aarzelde de kruidenier toch nog eenigszins: „Ik zou de verantwoording voor zoo'n daad niet graag alleen op mij nemen. Dat is toch meer een zaak van haar familie. En haar zwager, de graanhandelaar Krauze, woont immers niet ver hier vandaan — in de Tassenstraat. Ik zal mijn knecht daar naar toe sturen, om dien heer in te lichten. Misschien wilt u intusschen bij ons binnenkomen en een kop koffie drinken.”

De belastingontvanger sloeg dit vriendelijke aanbod niet af, en de knecht werd met een bood- schap weggestuurd, nadat hij tot de grootste haast was aangespoord. Maar er verliep toch haast een half uur, voordat hij buiten adem terugkwam, om te berichten, dat mijnheer Krauze sedert gisteren- middag op reis was en pas vanavond of morgen- ochtend in Breslau zou terugkeeren.

Knorrig sloeg de koopman bij deze mededeeling tegen zijn voorhoofd. „Hoe heb ik dat toch kunnen vergeten! Krauze is immers gisterenmiddag bij mij geweest, toen hij van zijn schoonzuster vandaan kwam. Hij vertelde mij in den loop van het gesprek, dat hij juist op het punt stond een klein reisje voor zaken te maken. Dus zouden wij lang op zijn terug- komst kunnen wachten. De doodelijke stilte daar- boven wordt inderdaad verontrustend voor mij en ik geloof, dat het wel het beste zou zijn, zoo spoedig mogelijk aangifte te doen bij de politie.”

De belastingontvanger was het hiermee eens en de kruidenier stuurde onmiddellijk zijn knecht naar het nabij gelegen politiebureau. Zooals het in zulke schijnbaar niet dringende gevallen gewoonlijk gaat, duurde het nog een heele poos, voordat er een politie-agent verscheen en ook hij trachtte eerst, zich door een herhaald bellen toegang te bezorgen, voordat hij den geroepen slotenmaker bevel gaf, de deur met hulp van zijn instrumenten te openen.

Nu werd het dadelijk voor de binnentredenden duidelijk, waarom de bewoonster zich ondanks al hun bellen en kloppen zoo stil had gehouden. Mid- den in de huiskamer lag zij lang uitgestrekt op den vloer, met een blauwachtig gekleurde en in dood- angst verwrongen gezicht naar boven gekeerd, met open, uit het hoofd puilende, gebroken oogen.

„Een beroerte!” prevelde de kruidenier ontsteld, die het niet gewaagd had den drempel te over- schrijden.

De politie-agent wees echter op het om den mageren hals der doode gelegde touw en zei op een afgemeten ambtstoon: „Neen — een moord!”

No. 4

Terug, heeren. Niemand mag voor de komst van den hoofdcommissaris iets aanraken."

De terugkomst van zijn vriend afwachting, had Georg Wendrich de kamer niet verlaten. Maar het eerste uur van den namiddag was al voorbij, toen hij eindelijk op de trap den stap van Rudolf hoorde.

Met een belangstellende vraag wilde hij hem ontvangen, maar het woord bestierf op zijn lippen, toen hij naar het gezicht van den binnenkomende keek. Hij was immers wel erop voorbereid geweest, hem terneergeslagen en ontmoedigd te zien terugkomen, maar zoo'n verschrikkelijke verandering had hij onmogelijk kunnen verwachten.

De advocaat was in deze weinige uren meer dan tien jaar verouderd. Hij was doodsbleek en de trekken van zijn knap gezicht waren zoo slap als van een doodzieke. Er glom een koortsachtig vuur in zijn oogen en toen hij zijn hoed afzette, viel zijn donker haar verward over zijn bezweet voorhoofd.

"Goddank, dat ik je thuis vind!" zei hij, nu zonder een groetend woord. "Ik moet weg. Ik heb geen vijf minuten meer te verliezen. Maar eerst moet ik je nog spreken, want ik heb een dringend verzoek aan je. Je moet mij het grootste bewijs van vriendschap geven, dat ik nog ooit van je verlangd heb."

"Je weet, dat ik graag alles voor je zal doen, wat in mijn vermogen is," verzekerde Wendrich zeer ontsteld. "Maar wat is je dan overkomen, wat is er gebeurd, dat je zoo geheel van streek heeft kunnen maken en dat je dwingt, om op stel en sprong te vertrekken?"

Rudolf was op een stoel neergevallen en had beide handen tegen zijn onstuimig kloppende slapen gedrukt. Als het kreunen van een gemartelde kwam er een geluid uit zijn borst, voordat hij na een kort zwijgen antwoordde: "Wat er gebeurd is? Iets gruwelijks, iets ontzettends is er gebeurd. Mijn tante is — vermoord."

Nog bleef Georg Wendrich als verstijfd staan. "Vermoord? De oude mevrouw Abt?"

"Ja, vannacht, en ik —" hij viel als gebroken in een leuningstoel.

"Wees kalm, Rudolf!" zei Wendrich. "Ik begrijp je ontsteltenis over dit vreeselijke geval, maar waarom moet je zoo spoedig vertrekken?"

"Vraag niets, de tijd dringt. Mijn trein gaat al over twee en een half uur, en ik wil — ik mag dien niet missen."

"Moet je beslist met dezen trein weg?" vroeg Wendrich geruststellend aan zijn opgewonden vriend. "Dan zal ik ervoor zorgen, dat je bijtijds aan het station komt. Maar ik kan je onmogelijk in dezen toestand weg laten gaan. Pas als je gekomen bent van den schrik, mag je op reis gaan."

"Als ik tot kalme ben gekomen? En wie zegt, dat ik er ooit overheen zal komen? Ik heb een gevoel, alsof alles om mij heen in zal storten."

"Dat begrijp ik zeer goed, maar het zal ook weer voorbijgaan. En je moet als man daartoe het jouwe bijdragen. Heb je de doode gezien?"

Rudolf schudde zijn hoofd. "Ik werd door toevallige omstandigheden verhinderd, vanmorgen vroeg al naar haar toe te gaan, zooals ik van plan was. En het zal kwart voor éenen zijn geweest, toen ik in de Paradijsstraat kwam. Reeds van verre zag ik een groote menigte mensen voor haar huis en terwijl ik een weg tusschen de mensen trachtte te maken, hoorde ik uit de gesprekken der menigte, wat er gebeurd was. Een uur tevoren had men de ongelukkige vrouw geworgd in haar woning gevonden; juist waren er eenige heeren van het gerecht en de politie ter plaatse gekomen, om een onderzoek in te stellen."

"En de nadere omstandigheden? Was het een roofmoord of een daad van wraak? Heeft men eenig vermoeden omtrent den dader?"

"Het antwoord daarop moet je van anderen verwachten. Ik weet niets — niets! Alles, wat ik zelf heb vernomen, heb je gehoord."

"Dus heb je jezelf niet als een bloedverwant van de vermoorde bekend gemaakt? Men zou je dan zeker over alle bijzonderheden van het geval hebben ingelicht."

"Neen, ik heb mijn naam niet genoemd, want ik wensch volstrekt niet nog meer te vernemen. De grond wankelde onder mijn voeten en ik verlangde allerminst, om den toeschouwers nog een voorstelling te geven. Ik liep spoedig weg. En nu moet ik naar het station."

"Wil je dan je vertrek tenminste niet zoo lang uitstellen, tot je uitvoeriger inlichtingen over de vreeselijke gebeurtenis hebt ontvangen? Als je met den avondtrein..."

Rudolf onderbrak hem met een heftig ontkenkend gebaar.

"Pijnig mij niet met je nuttelooze praatjes. Ik kan niet tot den avondtrein wachten."

"Dat is onbegrijpelijk voor mij. Waarom kun je dat niet, Rudolf?"

"Omdat niemand behalve jij mag vernemen, dat ik gisteren en vandaag in Breslau ben geweest, en omdat iedere minuut langer blijven mij aan het gevaar blootstelt, om door een bekende gezien te worden. Is dat nu eindelijk uitleg genoeg?"

"Het is een uitleg," antwoordde Georg Wendrich, "en toch ook weer geen, zoolang je mij de reden niet hebt opgegeven, die je tot geheimhouding van je verblijf alhier verplicht. Was je dan niet gekomen, om een onderhoud met je vader te hebben?"

"Dat is nu allemaal voorbij. En als je eenige

Herstbosch

*

*Nu is het bosch een regenhoog
Met al die mond're tinten.
Gespannen tegen de blauwe lucht.
Als zwierige, zijden linten.*

*Nu is het bosch een feeënwoon:
De zon glanst door de boomen.
En rijzend reist er het najaarsloof
Naar het heim'lijk Land der Droomen.*

*Nu is het bosch een toovertuin
Met mozaïeke wegen:
Er ruischt een zachte melodie
Van fijnen blaad'renregen.*

*Nu is het bosch een plechtig oord,
Vol zaligheid en vrede,
Een tempel vol geheimenis.
Waar 'k stil moet binnentreden.*

ROSA CORTHAUTS.

vriendschap voor mij gevoelt, Georg, vraag mij dan niet, waarom. Later zul je misschien alles vernemen. En ik verzoek je dringend, tegen niemand erover te spreken, dat ik hier ben geweest. Je bewijst mij daardoor een dienst, waarvoor ik je levenslang dankbaar zal blijven."

"Als dat zoo is," antwoordde de boekhouder ernstig, "zal ik natuurlijk doen, wat je verlangt. En ik wil hopen, dat je op straat door niemand bent herkend."

"Daar ben ik niet bang voor. Je geeft mij dus je woord, mij niet te verraden — je eerewoord, Georg?"

"Ken je mij zoo weinig, dat je zulke beweringen noodig acht, en dat mijn eenvoudige belofte niet evenveel waard is als een eerewoord? Mij dunkt, Rudolf, dat ik sedert gisteren veel van je oude vertrouwen verloren heb."

Het smartelijke verwijt van deze woorden maakte veel indruk op den advocaat. Onstuimig greep hij de beide handen van zijn vriend. "Neen — neen! Ik vertrouw je zooals niemand anders ter wereld. En als ik in dit uur toch een geheim voor je moet hebben, dan is het, omdat dit geheim een ander betreft, niet mijzelf! Ach, ik zou zoo graag mijn hart geheel voor je uitstorten, zou je willen smeeën, mij dien vreeselijken last te helpen dragen, waaronder ik moet bezwijken of krankzinnig worden. Maar het mag, het kan niet gebeuren! Ik ben er toe veroordeeld, om dien alleen voort te slepen — en ik kan niets zeggen, dan dat ik de ongelukkigste en beklagenswaardigste van alle mensen ben."

Georg Wendrich voelde, hoe koortsachtig warm de handen van Rudolf waren en zijn ontstemming maakte plaats voor een oprechte deelneming. "Ik behoef pas over eenige dagen in mijn nieuwe

betrekking te komen, Rudolf," zei hij, "en het valt mij moeilijk, om je in deze stemming alleen te laten reizen. Wil je niet toestaan, dat ik je naar Berlijn breng?"

"Neen, beste vriend! Ik ben je zeer dankbaar voor je goede bedoeling, maar ik moet je verzoeken, daarvan af te zien. Je afwezigheid zou zeer zeker bemerkt worden, en maar al te gemakkelijk zou daardoor aan den dag komen, wat ik ten koste van alles geheim wensch te houden. En je behoeft over mij geen zorg te hebben. Ik zal je raad ter harte nemen en al mijn wijskracht aanwenden, om deze zwakheid meester te worden."

Hij trachtte daarbij zijn stem een vasteren klank te geven, maar dit gelukte hem slecht. En Wendrich's hoofdschudden bewees, hoe noode hij van de uitvoering van zijn voornemen afzag.

"En Elze?" vroeg hij na een kort stilzwijgen. "Heb je haar gesproken?"

"Neen."

"En heb je eenig besluit betreffende haar toekomst gemaakt?"

"Neen. Ik ben wanhopig, dat ik niet zelf voor haar kan zorgen, maar het is onmogelijk. Mag ik ook dit tweede offer van je vriendschap vragen, Georg? Wil je in mijn plaats alles doen, wat tot haar bestwil gedaan moet worden?"

De jonge boekhouder zette een bedenkelijk gezicht. "Aan mijn goeden wil mag je niet twijfelen, maar het is een moeilijke en verantwoordelijke taak, die ik daardoor op mij neem. Ik heb noch tegenover de wereld noch tegenover haar eenig recht, om voor beschermers van Elze te spelen en ik moet er op voorbereid zijn, dat zij mijn bijstand afwijst."

Rudolf staarde radeloos voor zich uit. "Wat moet ik je daarop antwoorden! Je bent veel wijzer en ervarener dan ik. Als jij geen uitweg ziet — hoe zou ik dien dan kunnen vinden, ik, in wiens hoofd alles in de war is, alsof men mijn hersenkas uitgebrand had!"

De uitdrukking van zijn gezicht was zoo wanhopig, dat Wendrich het ten zeerste betreunde, bezwaren te hebben gemaakt. Hij trachtte die fout weer goed te maken, door vast te beloven alles te doen, wat in zijn vermogen was.

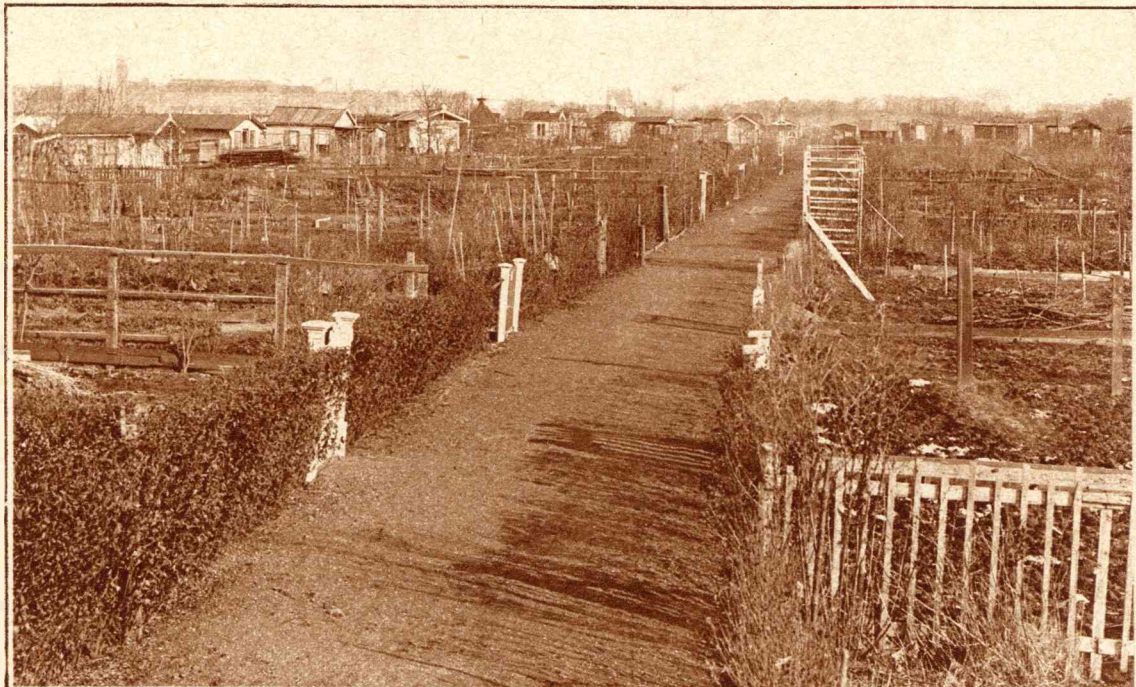
"Ik kan nu nog niet zeggen, wat ik doen zal," verzekerde hij, "maar ik blijf er borg voor, dat het jonge meisje na haar vertrek uit het ziekenhuis niet weer hulpeloos en verlaten zal zijn, zooals op dien ongeluksdag."

Rudolf had geen tijd meer voor dankbetuigingen, want de onverbidlijk voortgaande wijzer van de klok herinnerde hem aan de noodzakelijkheid van zijn vertrek. In een hartelijke omhelzing hielden de twee vrienden elkaar vast. Er werd niet veel meer door hen gezegd, maar de jonge boekhouder was van zorg en medelijden vervuld, toen hij uit het raam den auto nakeek, die zijn vriend wegbracht.

VII

Elze had het bed weer verlaten, want de eerst zoo gevaarlijk schijnende ziekte, die tengevolge van haar zenuwoverspanning was ontstaan, was nu zoo goed als overwonnen. Dat zeiden tenminste de doctoren, en zij kon hen niet tegenspreken, want zij had noch over pijn noch over een of ander verschijnsel van een bepaald lichamelijke lijden te klagen. Van het weldadige gevoel eener herstellende was echter bij haar geen sprake. Zij kon er zich nog niet over verheugen, dat zij aan den dood ontsnapt was, en haar groote treurigheid wilde niet verdwijnen, hoe menschlievend de doctoren en verpleegsters, die haar in haar ziekte waarlijk lief hadden gekregen, haar ook behandelden. Als die goede mensen haar moed wilden inspreken, dwong zij zich wel tot een glimlach, die de troosters over haar stemming op een dwaalspoor moest brengen, maar dit lachje viel tegen haar wil telkens zoo afgemat en smartelijk uit, dat het weinig aan zijn doel beantwoordde.

"Geloof me, wij zullen dat arme meisje spoedig weer hier zien," zei daags voor haar vertrek de eene verpleegster tegen de andere. "Zoo'n tenger, zwak schepsel is er niet toe in staat, om zonder bijstand met de mensen om te gaan, en al spreekt zij ook niet veel over haar omstandigheden, ik heb toch wel achterhaald, dat zij moederziel alleen op de wereld staat. Wordt voortgezet.

De volkstuintjes „Ons Lustoord” in plan Zuid zijn gedoemd te verdwijnen wegens uitbreiding der stad aldaar. Een overzicht van het uitgebreide complex.

vertreden, mooie, stille plekjes onherkenbaar „geruïneerd”. Wie kent ze niet, de gerechtvaardigde jammerkreten en booze woorden der landbouwers, grondeigenaars, boschbezitters?

Stadskinderen hebben nooit geleerd te zien, ze kunnen geen eerbied hebben voor hetgeen ze alleen kennen uit dorre schoolboekjes.

Mogen we hun wel veel verwijten? Ik geloof, dat dat erg onbillijk is.

„Terug naar de Natuur” is een wensch van een filosoof, die al een paar honderd jaar dood is. Als hij nog eens kon komen kijken, hoe het nu met de uitvoering van zijn theorieën was gesteld... hij zou het niet lang overleven.

Maar toch, wij menschen van nu, althans een groot gedeelte onder ons, beseffen, dat het verloren contact moet worden hersteld. Daartoe gaan we op

DE AMSTERDAMSCHES VOLKSTUINTJES

De steden breiden zich uit — 'n verschijnsel, dat in alle landen van Europa kan worden geconstateerd. De huizenrijen schijnen de polders in te rennen.

„Blok” naast „blok” wordt opgetrokken, straten worden er tusschen aangelegd, nieuwe tramlijnen worden ontworpen, autobussen „doorgetrokken”.

De nieuwe, versch-roode huizen worden bevolkt. Achter de ramen verschijnen gezichten. Menschen leven in de nieuwe kamers. Mannen, vrouwen en kinderen. Zij leven daar, zij groeien daar op.

Tusschen steenen muren — vervreemd van de bosschen, de velden, de bloemen. Er blijft hun dikwijls niet veel meer van de natuur over, dan een smal streepje „hemel”.

Het onderhoud der tuinhuisjes vereischt de voortdurende zorg der bezitters. Deze oude baas voorziet ramen en deuren van tochtlaten tegen de al guurder wordende najaarswinden.

Wie zaait zal oogsten!

twee manieren te werk. Ten eerste: we trachten te behouden wat we nog over hebben. We zijn gaan spreken van „Natuurmonumenten” en we bewaren die met een jaloersche zorg. In die „monumenten” mogen nu eens geen fabrieksschoorsteenen of gasfabrieken worden neergezet. Een verdienstelijk werk. Maar... je kunt zoo verdraaid ver van zoo'n geconserveerd monument af wonen. Stel, je woont midden in het hartje van Amsterdam, en na je werk wil je eens iets anders ruiken dan benzine en grachtwater, en eens iets anders hooren dan autogetoeter en tramgebel, iets anders zien, dan modewinkels en bovenhuizen... en je zou dan het eerste het beste natuurmonument gaan bezoeken, om in zijn lanen wat gezondheid op te doen, het zou een kostbare geschiedenis worden, en daarbij tijdroovend. Practisch onmogelijk. Maar er is nog een tweede wijze van doen. En die is zóó: We halen „buiten” naar binnen, en wat we binnen

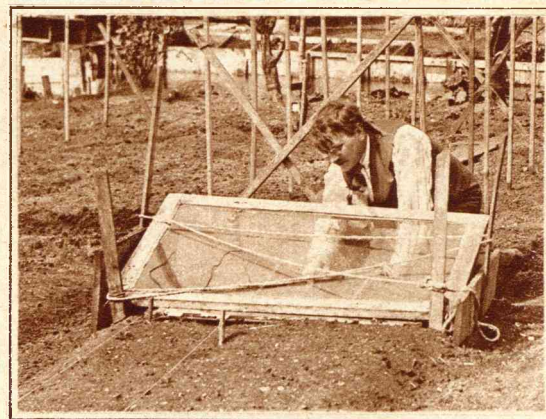

In het voorjaar, wanneer het zaad in den grond zit, wordt de vogelverschrikker geplaatst om op buit beluste roovers op een afstand te houden.

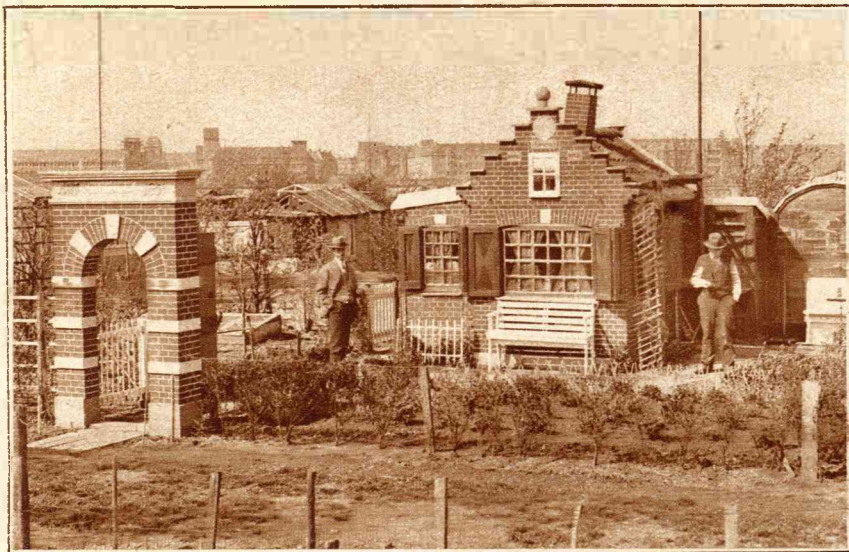
Hoeveel stadskinderen hebben de zon ooit zien opgaan? Hoeveel „groote” groote-stadsmenschen weten hoe het speenkruid er uitziet, hoe de bloemen nog méér heeten dan „roos”; wie van hen herkent een kievit, een fazant?

En voor hoeveel Amsterdamsche jongens is de laatst overgebleven verbinding met de natuur het groote genot van een vrijen Zaterdagmiddag te besteden aan het „swaone peste in het Vondelpark”? Ik zou ze niet graag allemaal in den kost hebben.

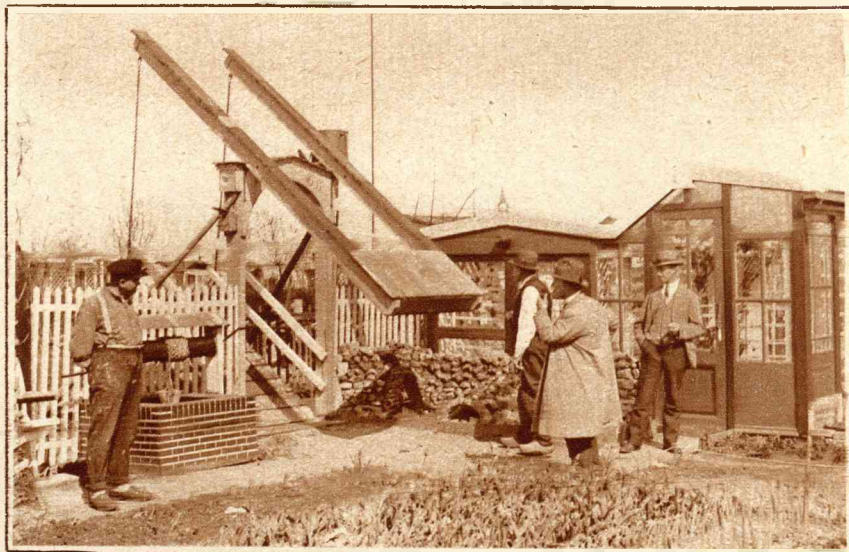
Breng onze stadskinderen eens een dagje naar buiten. Wat is vaak, héél vaak het gevolg? Klachten, bij dozijnen. Ze weten zich niet te gedragen buiten. „Buiten” beteekent voor hen hollen, rennen, draven (prachtig, 't wordt ze van harte gegund), maar dan volgt: vernielen. Takken worden afgerukt, jonge boompjes ontworteld, bloemen

Ook kasgoed wordt er druk verzorgd.

De tuiniersvereniging „Hofwyck” aan den nieuwen Kanaalweg mag bogen op dit in oud-Hollandschen stijl opgetrokken tuinhuis, annex monumentale toegangspoort. Het huisje wordt dan ook genoemd het „Raedthuys” van Hofwijck.

De heer Blok, eigenaar van het Raedthuys, haalt juist de wipbrug op om een schuit kunstmest door te laten.

aan „buiten” hebben, laten we niet ontsnappen. Of korter en duidelijker: we zorgen, dat we een paar flinke stukken natuur in de stad houden. Niet alleen parken, — maar ook bloemkwekerijen, warmoezerijen. Als ge ongeloovig kijkt, lezer, dan kent ge onze Amsterdamsche Volkstuinen niet. Het is de „Bond van Volkstuinders”, die dit kunstwerk heeft volbracht en wiens sympathiek streven aller steun en aanmoediging verdient. Hier vinden we de stadsmenschen, die ongetwijfeld heel véél van hun mooie stad houden, maar die toch hebben begrepen, dat ons Amsterdam geen overvloed aan gezondheid kan schenken, die inzien, dat er nog

Een drietal jeugdige natuurliefhebbers haalt zijn hart op.

rozen en de kamperfoelie geuren aan en langs de kunstig geknutselde prieltjes; en straks, als de gelukkige bezitter huistoe gaat, torst hij zijn mand met zelf gekweekte groenten en aan tafel heeft hij het recht om te zeggen: „dat er toch maar

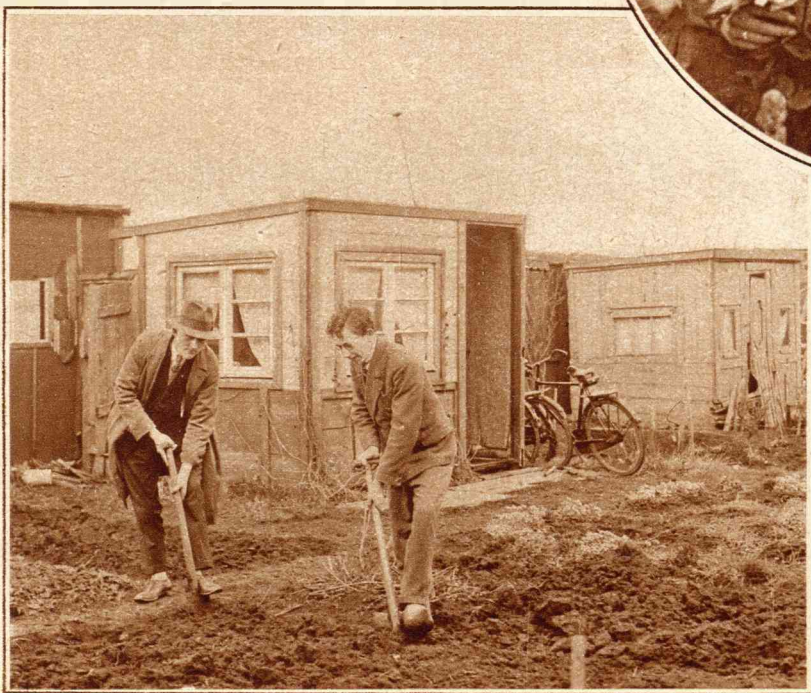
niets gaat boven de groente van je eigen kouden grond”. Hij heeft gezaaid, gesnoeid, gewied, verzorgd — hij mag oogsten, en niets is waardevoller dan wat een mensch met eigen handen heeft verbouwd en opgekweekt.

De vier jaargetijden hebben voor den Volkstuinier nog meer betekenis, dan dat zij hem dwingen van jas te veranderen. Daarvoor is hij „buitenman”. Hij staat niet vreemd tegenover de wisselingen van het seizoen en van het weer. Hij weet, wanneer regen is te wachten of zonneschijn, hij kent de wind aan zijn waaien; en in stille zomeravonden ziet hij op naar den hemelkoepel, die boven zijn tuintje bezaaid is met sterren en niet wordt „verontreinigd” door lichtreclames.

Soms pakken er wolken samen boven zijn „buitengoed”. Soms figuurlijke. En dat zijn de dreigendste. De stad wordt groter; men eischt zijn grond op. Maar gelukkig, hij behoeft van zijn ideaal geen afstand te doen. Hij verhuist. De Gemeente, die het groote nut der Volkstuinen weet te erkennen, wijst hem een andere plek aan.

Dan bebouwt hij elders zijn grond — „volledig” stadsmensch kan hij niet meer worden. Honderden benijden hem. Het is hard, dikwijls, dat er niet meer ruimte beschikbaar is. Er zijn zooveel liefhebbers. Maar een ding is nog erger: duizenden zijn er, die den volkstuin zelfs niet kennen en die niet willen weten, wat ze missen.

Maar als ik kiezen moest tusschen een flatwoning van alle gemakken voorzien, en een eigen tuintje.... ik wist het wel. S. A. BOT.

Den vrijen Zaterdagmiddag gaan de kantoorheeren per fiets naar hun landgoed om dit te bewerken en verzorgen: een zeer heilzame bezigheid!

mooiere dingen op de wereld zijn te zien, dan warenhuizen, en nog schonere te genieten, dan drama's in zes acten. De Volkstuintjes, aan meerdere hoeken van de stad kunt ge ze vinden, zijn kleine aardse paradijsjes. Het zijn de herstellingsoorden voor heel wat vermoeide vaders, die na een afmattende dagtaak hier met inspanning, welke rust schenkt, hun bloemen komen verzorgen, voor moeders, die hier gezondere, sterkere lucht kunnen inademen dan op hun kleine kamers, en hier hun eigen groenten mogen telen, voor de kinderen, die hier weer leeren, dat een insect nog ergens anders goed voor is, dan om plat te trappen, dat zorg hebben voor planten en dieren een mooi en geen „flauw” werk is, dat een tuintje onderhouden meer voldoening geeft dan tegen een voetbal trappen.

Door lage heggetjes gescheiden rijen ze zich aan elkander, de Volkstuintjes. Nu, in den herfst staan

de dahlia's er te vlammen en te pronken. En ze geven hun eigenaar meer vreugde, dan den verwenden Parijzenaar zijn heerlijke Luxembourgtuin doet. In het voorjaar hebben de tuinders-bezitters „de bloeiende Betuwe naast de deur”. De witte en rose vruchtboomen overhullen de vriendelijke, vaak met veel fantasie gebouwde huisjes; de klim-

Wanneer de rozen bloeien kan zoo een stukje grond en tuintje een waar lusthof zijn waar het goed toeven is.

DE AMSTERDAMSCH E BLAUWBURG

LAUWBURG WAL IN DE HERFSTZON

De Verzoeking

DOOR JOHN J. PEERDEMAN

Breggy schikte het strijkgoed, het laatste werkje van dien dag, in de kast, toen ze ineens haar mooi hoofdje hief, aandachtig luisterend. Ze hoorde 'n welbekende klompen-stap op 't straatje bezijden het huis. 't Was Teun haar verloofde en even gleed er wat zonnigs over haar gezicht, maar meteen versomberde en verstrakte het weer. Het was merkwaardig om te zien. Ze bedacht dat ze Zondagavond naar de „uitvoering” moesten in „Het Rooie Hert” om te dansen, maar haar japonnetje.... Dat eeuwig onoplosbaar probleem, haar verkleurde en verschoten japon....

Ze bleef peinzend staan. Vaag hoorde ze Teun's stem. Hij praatte met haar vader, die achter het huis op de bank een hoosnap zat te snijden, en met de anderen.

Haar armoedig japonnetje. . .

Wat was het toch 'n ellende, wanneer 'n mensch zoo arm is. Ze herinnerde zich wat haar vader eens toornig zei: „Je moest je schamen over die ontevreden gedachten. Iederen dag krijg je genoeg te eten. Je hebt een bed om op te slapen en 'n dak boven je hoofd. Nooit hebben we onze handen behoeven op te houden.”

't Was waar. . . maar toch: men kon niet met zoo'n oude uit-elkaar-gezakte en opgekramde jurk naar het dansen.

De klink van de achterdeur werd opgelicht; 'n vaag geluid van stemmen en lachen klonk even op en dempte weer met het dichtslaan van de deur. Teun stond voor haar.

„Dag Breggy,” zei hij met iets hartelijks in z'n stem, „dag meid.” Hij gaf haar 'n kus.

„Wat sta je weer ernstig te kijken. Sta je je zonden te overwegen?”

„Neen,” zei ze met vagen glimlach, „ik sta me'n armoe te overwegen. Ik heb geen jurk voor Zondag.”

„Da's leelijker,” zei hij ernstiger. Maar zonder er verder op in te gaan vroeg hij: „Ga mee achter het huis zitten. Het is zoo'n mooie avond.”

Zoo was Teun. Net als vader. Kleeren waren 'n onderwerp waar hij nooit veel over wilde praten. 't Was heel eenvoudig, meende hij: als men geen geld had om kleeren of zoo te koopen, welnu dan kocht men niet en bleef men in de oude loopen.

Ze voelde zich wat wrevelig worden. Ze was jong en.... mooi, tenminste dat had ze al zoo dikwijls hooren zeggen en.... 't was ook zoo. En zoo dolgraag zou ze 'n mooi japonnetje dragen. Was dat nu zoo overdreven?

„Neen,” zei ze wat kortaf, „ik ga niet buiten zitten. Ik zal 'ns kijken of er nog wat aan te veranderen is aan die oude jurk. Je wilt toch zeker ook niet graag, dat ik eruit zie als 'n bedelares.”

Teun keek haar aan en ze zag hoe de haar altijd vleierende bewondering weer in z'n oogen stond.

„Breggy,” zei hij zacht, „in de leelijkste jurk ben je toch nog het mooiste meisje; mijn mooi meisje....”

Breggy voelde 'n milde verteederding door haar gaan. 't Deed haar altijd zoo goed, z'n eerlijk gemeente woorden te hooren en z'n klare bewonderende oogen te zien.

„Teun,” zei ze, „ik weet wel dat je zoo tevreden met me bent, doch ik zou toch zoo graag.. Zondag wat betere kleeren dragen.”

Teun wist het. In het dorp zeiden ze dat Breggy haar hart wat hoog droeg voor 'n dagloondersdochter. Z'n moeder had hem ook gewaarschuwd: „Denk erom, Breggy is geen kwaad kind, kan ook wel werken, geloof ik, maar ze is hoogmoedig. En hoogmoedige vrouwen zijn dure vrouwen.”

Maar Teun had om al die praatjes geglimlacht. Als het zoover was, kreeg hij dat er wel uit, meende hij. Breggy was 'n lieve meid.

Toen Teun wat later naar huis ging duwde hij haar 'n gulden in haar hand.

„Hier,” zei hij, „voor je japon. Koop er maar wat voor.”

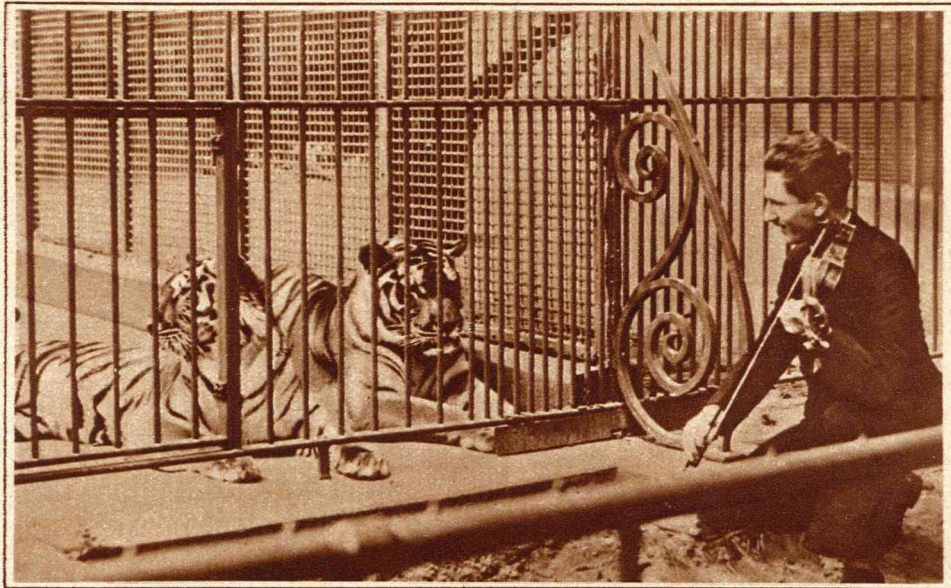
„Neen, dat wil ik niet,” zei ze blozend.

Hij stopte het geldstuk in het zakje van haar boezelaar en het bleef daar. Zij sloeg haar armen om z'n hals.

„Je bent 'n fijne jongen,” fluisterde ze, toch wat beschaamd en gaf hem 'n kus.

* * *

't Was 'n waar feest. 'n Feest van lachende menschen: dansende jongens en meisjes met glin-

De tigers uit de Diergaarde te Washington geven wel toe, dat muziek haar bekoring heeft, maar de honger wordt er evenwel niet door gestild. Want toen een violist hun een aria voorspeelde, likten ze hoopvol met de tong langs hun kinnebak.

sterende oogen en vroolijk-pratende en lachend-toeziende ouderen aan den kant.

Teun en Breggy dansten in het midden van het zaaltje. Ze gaven elkaar drukjes met de ineengestrengelde vingers en lachten blij en feestelijk.

Teun had even in bewondering gestaan voor haar japonnetje en had gevraagd of ze 'n geheel nieuw aan had. Dat had haar 'n kleur van genoeg gegeven. Na 'n paar dansen kwam Freekje, de vriendin van Teun's zuster, even bij hen zitten. Teun's zuster had 'n jongen, waarmee ze voortdurend danste en liet haar vriendin geheel in den steek. Ze was er wat verdrietig om. Ze was nu zoo alleen.

„Kom,” zei Teun, „dan zullen wij 'n deuntje draaien.”

Breggy bleef zitten en keek het paar, zonder bepaalde gedachten, na. Freekje kon niet zoo goed dansen, vond ze.

Ineens buigt Christiaan van de Helm-hoeve, de rijke boerenzoon, naar haar over. Hij was 'n echte pretmaker en op avonden als deze altijd te vinden. 't Was 'n knappe jonge man en 'n galante broeder. Hij was altijd zoo gekleed dat men eerder aan 'n stadsmeneer dacht dan aan een boerenzoon.

„Breggy,” zei hij met 'n prettige stem, „als er vanavond 'n koningin gekozen moest worden dan wist ik wel op wie ik stemmen zou.”

Breggy kreeg 'n kleur. Hij zei zoo'n lief compliment.

„Wil je 'n deuntje met me dansen? 'k Geloof dat Teun het wel goed vindt.”

Uitnoodigend hield hij z'n arm gestrekt.

Dat mocht ze niet weigeren. Wilde dat ook niet. Het was 'n groote eer voor haar en Teun danste nu toch met 'n ander.

Christiaan danste heerlijk. Hij had het in de stad geleerd vertelde hij en vond dat ook zij heel goed danste, beter nog dan de meisjes uit de stad. Hij praatte voortdurend en boog z'n hoofd heel dicht tegen haar aan. Telkens zei hij 'n complimentje.

Wat verward zat ze even later weer naast Teun.

Hij was wat kwaad, zag ze, hoewel hij er geen woord van zei. Ze vond het niet aardig van hem. Zelf had hij toch met Freekje gedanst.

Dien avond danste ze nog driemaal met den jongen boer van de Helm-hoeve, en telkens was hij wat vertrouwelijker. 't Was of ze iederen keer wat dichter bij hem kwam; of hij haar over allen „stand” heentrok naar zich op. Ze had even 'n heerlijk-bedwelmend gevoel dat ze ook 'n rijke erfdochter was. Dat had haar als vuur door het lichaam gestroomd, maar dat gevoel had ze direct en wat verbitterd onderdrukt. Ze was 'n arme dagloondersdochter, bestemd om de vrouw te worden van Teun en om altijd arm te blijven. Toch kwam het haar voor, dat haar armoe en de rijkdom van Christiaan nu niet meer zoo heel ver van elkander stonden; niet verder dan 'n armreiken. Maar daar tusschenin stond als 'n donkere schaduw: Teun....

Ze poogde die gedachten en gevoelens van zich af te werpen als iets zondigs. Ze was ontrouw aan Teun....

Vaag en verward bleef er toch wat van hangen.

Na afloop van het dansen stond ze even alleen. Teun was haar mantel halen.

Ineens stond Christiaan weer bij haar.

„Breggy,” zei hij vreemd-haastig en met afgewenden blik, „wanneer ooit je verkeer met Teun uitraakt, dan kom ik om je. Je zou 'n knappe boerin zijn.”

Meteen liep hij door. Ze voelde 'n vreemde huivering door al haar leden gaan.

Ineens zag ze dat Teun weer bij haar stond, haar mantel met 'n boos gezicht ophoudende.

Ze liepen zwijgend door de donkerte van den avond.

Teun was boos. Hij had nog niets gezegd en die stilte drukte zwaar op haar schouders.

Die woorden van Christiaan gonsden nog steeds om haar

ooren:..... als ooit je verkeer uitraakt.... Die joegen door haar gedachten als hollende paarden en maakten haar gloeiend-heet. Ze praatte en vocht met zichzelf. Ze had toch haar Teun, haar goeie lieve Teun....

Maar toch was het of ze vrijwillig terugtrad in de duisternis, terwijl ze 'n blik had geslagen in 'n vreemd-heerlijke zonnige wereld.

De stilte tusschen hen werd pijnlijk. Ze wilde wat zeggen, ze zocht naar woorden, maar alles stokte haar in de keel. Ze was vanavond zoo verward. Eindelijk begon Teun te spreken.

„Je hebt je zeker wel geamuseerd vanavond met dien rijken boer.”

Z'n stem klonk hard en bitter. Hij was jaloersch. Die vraag had ze eigenlijk reeds lang verwacht. Toch schrok ze er van. 't Gaf haar even 'n wilde pijn.

„En jij scheen het goed te kunnen stellen met Freekje,” zei ze als antwoord op z'n vraag. De woorden kwamen haar als vanzelf over de lippen.

„Dat is niet hetzelfde,” zei hij driftig, „je weet dat ik met Freekje danste, omdat ze zoo alleen was.”

Ze lachte hoonend: „Je bent jaloersch en.... ik niet. Dat is het verschil.”

„Ja, ik ben razend op dien rijken boer. Hij was mij te lief tegen je.”

„Denk je dat ik mij „lievigheden” laat welgevallen. Ik dacht dat je mij beter kende. Je vertrouwt mij niet. Zeg dat liever....”

Haar woorden waren nu kort en nijdig afgebeten. Teun moest zich beheerschen. Hij had gezien hoe 'n kleur van genoeg op haar gelaat stond, iederen keer als ze met dien boer danste. Hij had gezien hoe hij met haar praatte, alsof ze verloofden waren. Hij had gezien hoe Breggy hem tersluiks met de oogen volgde door de zaal en daarstraks, bij den uitgang, dat stiekeme gefluister had de maat over doen loopen. Hij kende Christiaan.... en hij kende Breggy. Christiaan de vogelaar.... Breggy aangetrokken door weelde en rijkdom als 'n mot door den gouden lampen-

schijn. Hij wilde haar niet verliezen. Wat moest hij doen? Ze moest 'n lesje hebben. Ze moest leeren wat die lokkende woorden van dien vogelaar beduidden....

Maar hij zou waken over haar!

Bij haar woning stonden ze stil.

„Hoor eens Breggy,” zei hij op ernstigen, diepen toon, „ik heb vanavond heel wat gezien. Ik wil daar niet kwaad om zijn of je booze woorden toeduwen. 'n Leven als boerin op de Helm-hoeve zal veel aangenamer zijn dan 't leven van 'n daglooner. Ik wil je geluk niet in den weg staan. Ik geef je je woord terug....”

Ze zag hem na tot z'n schim in de duisternis verdween. Ze wilde hem achterna rennen, doch haar voeten leken gebonden te zijn en als lood zoo zwaar. Stil en onhoorbaar als 'n geest ging ze eindelijk naar binnen. In haar hart brandde 'n wilde pijn. Ze beet in haar zakdoek om het niet uit te schreeuwen.

Toch was het of er iets was in haar smart, dat haar goed deed.

De woorden van Christiaan gonsden nog om haar ooren.

Breggy wachtte.

Iederen avond zat ze in de kamer en luisterde naar den welbekenden klompenstap op 't straatje. Als ze zoo met afwezige aandacht zat te werken aan kleeren en kousen, was 't net of met het zacht voortschuiven van de wijzers op de klok 'n spanning groeide in haar, die heviger werd naarmate de avond vorderde. Nervens en ongelukkig ging ze dan eindelijk naar bed waar ze zich ten leste in slaap schreide. Ze voelde 'n schuld en wilde die niet erkennen. Ze praatte zichzelf voor, dat Teun zich van haar had afgewend, zonder aanleiding of gegronde reden, alleen omdat hij zoo jaloersch was.

Op 'n avond werd het haar te machtig. In huis kon ze het niet meer uithouden. Ze kon niet langer die vreemde blikken van haar vader verdragen. Loopende op den weg voelde ze ineens, met 'n schok, dat ze juist den anderen kant opliep dan waar Teun woonde. Ze ging nu in de richting van de 'Helm-hoeve.. Dat maakte haar nog verwarder.

Even buiten het dorp kwam haar 'n licht-sierlijke tilbury achterop. Christiaan sprong eruit.

„Breggy.... Wel dat is 'n verrassing....”

Ze schrok en voelde dat ze hevig bloosde.

„Wat heb ik gehoord? Is 't tusschen jullie uit?”

En zonder antwoord af te wachten ging hij door: „Dat was te verwachten. Jij en iemand als Teun passen niet bij elkaar. Kom stap gauw in. Dan gaan we 'n heerlijk ritje maken.”

Uitnoodigend maakte hij 'n veelbeteekenend gebaar naar z'n tilbury.

Breggy trad achteruit.

„Neen,” zei ze met vreemd-trillende stem, „ik wil niet.”

EEN BAARD VAN BIJEN. Deze bijenhouder draagt met een glimlach aan zijn kin een zwerm van niet minder dan 30.000 bijen gegroepeerd rondom hun koningin, welke zich gaarne neerzet op de kin van den meester.

Christiaan glimlachte. Hij wist hoe men met dergelijke verlegen meisjes moest omgaan. Zachtjes nam hij haar bij den arm en wilde haar met zachten dwang doen instappen.

„Christiaan, laat me los,” hijgde ze.

Ze trok zich heftig los en liep bijna op 'n drafje heen. Hij keek haar toch 'n beetje verbluft na. „'n Volgenden keer beter,” mompelde hij en stapte weer in. „'n Weergaasch mooie meid....”

Breggy moest met geweld haar tranen terugdringen. Ze voelde zich 'n martelares. Ondanks alles was ze Teun trouw gebleven. Nu had hij toch ongelijk met z'n houding tegenover haar. Ze had 't gevoel of ze 'n niet te dragen offer had gebracht.

's Avonds in bed snikte ze het uit. Teun.... Teun....

Dagen gingen.

Teun was nog steeds niet gekomen. Langzaam veranderden haar gevoelens. Het werd haar nu duidelijk, meende ze, dat hij nooit veel om haar had gegeven. Hij was niet iemand die begreep wat zij voor hem had opgeofferd. Ze voelde nu recht duidelijk dat ze verongelikt was en gaf toe aan 'n stillen wrok, dien ze meende te voelen, tegen hem.

Op 'n middag slenterde 'n fluitende jongen om haar huis, telkens spiedend in de ruiten. Toen ze even buiten kwam drukte deze haar 'n briefje in den hand. Verbaasd las ze.

„Ik kom je morgenavond halen voor de bruiloft op de Veenhoeve. Christiaan.”

Dadelijk verfrommelde ze het briefje en was den ganschen dag van streek.

Hoe het precies gegaan was kon ze zich later onmogelijk meer herinneren. Alles was als 'n droom. Ze zat in de tilbury voordat ze zich hiervan goed bewust was. Ze luisterde naar het praten en lachen van Christiaan zonder den zin van z'n woorden te begrijpen. Ze zag de bloemen in het hoofdtuig van het paard en de kleurig omwonden zweep, doch kon zich nauwelijks indenken wat dit alles beteekende. Ze voelde zich verward en ongelukkig en een ding drukte haar zoo zwaar als 'n heiligschennis. Ze droeg het japonnetje, vernieuwd en opgesierd met het geld van Teun.

Op de bruiloft werd het niet beter.

Christiaan liep met haar naar al z'n kennissen, en al z'n jonge kornuiten lachten alsof hij weer 'n goed geslaagde grap had uitgehaald. Ze keken haar brutaal en nieuwsgierig aan zooals ze naar 'n stuk vee zouden kijken dat hen was opgevalen. Weerzin tegen dit alles groeide in haar op.

De boeren schreeuwden met rauwe keelgeluiden en dronken veel. De boerinnen gilden en lachten, maar niet één zei 'n woord tegen Breggy. Ze voelde zich ontzettend eenzaam en verlangde er naar om weg te komen.

Zoo werd het later.

Na 'n wilden dans trok Christiaan haar mee naar buiten op het erf. Het was daar nachtdonker. Hij had onbehoorlijk veel gedronken en zei haar dat ze 'n beetje frissche lucht gingen happen. 't Was daarbinnen al te warm. Ze voelde hoe hij zachtjes z'n arm om haar legde, wat ze onbehaaglijk vond. 't Was vreemd, maar alles wat hij zei of deed, stond haar tegen; telkens dacht ze hoe Teun dat gezegd of hoe hij dat gedaan zou hebben. Teun was onder dat alles niet uit haar gedachten vandaan.

Hij was ook niet zoo ver af als ze meende. Op korten afstand sloop hij het paar na, op z'n kousen. Het had hem ontzettend pijn gedaan dat ze met dien rijken boer was meegegaan naar deze bruiloft. Hij vond zichzelf nu aanmatigend en dom met die lesjesgeverij en schuldig tegenover Breggy. Hij had zich wat aangesteld met z'n jaloerschheid en werd er nu hard voor gestraft. Toch zou hij, indien hij merkte dat het Breggy ernst was met Christiaan en deze haar eerlijk behandelde, zich ongezien terugtrekken, al zou de wanhoop hem het hart breken. Maar zoo gauw hij het tegendeel bemerkte....

Christiaan stond ineens stil. Ze voelde hoe z'n arm om haar heen, haar ineens veel vaster omknelde. Hij fluisterde iets dat ze niet verstond en wilde haar kussen in haar hals. Ze griezde en wilde zich verzetten, doch z'n sterke arm hield haar onverbiddelijk gevangen. Ze worstelde..

„Christiaan, schei uit,” hijgde ze met gedempte stem. „Ik wil niet.”...

EEN BEKOORLIJKE WIJNGAARDENIERSTER is deze Californische schoone, die pronkt met een proeve van den pas binnengehaalden wijnoogst.

„Maar kindje, zit die andere, die dooie armoedzaaier nog zóó in je gedachten. Kom.... laat me je nu eens kussen.”

Ze werd ineens razend. Teun was geen „dooie armoedzaaier.” Ze voelde zich diep gegriefd.

„Los,” zei ze nu luider, „los, of ik bijt je.” Ze trilde over geheel haar lichaam.

Ineens dook een donkere figuur uit de donkerte op en wierp zich met den sprong van 'n roofdier op Christiaan. Met 'n verbeterden vloek rolde deze op den grond.

De vechtenden zwoegden en hijgden; hun adem gierde soms hoorbaar.

De angst om dat hevige-verwoed geworstel, daar vlak bij haar in het donker, kneep Breggy de keel dicht. Ze wilde om hulp schreeuwen, vluchten, gillen.... doch het was of ze verstijfde. Ze voelde 'n onmacht over haar komen.

Nu kwamen toch van alle kanten schimmen aandwalen. Ze hoorde haastige uitroepen.... een meisje gilte ergens vlak bij haar....

Toen stond ineens iemand voor haar en omgreep haar arm en trok haar met geweld het damhek door naar den weg.

't Was Teun zag ze nu....

Z'n gezicht was verwrongen en bebloed....

Ze had hem het gezicht voorzichtig afgebet met veel frisch water uit de pomp en nu zaten ze in het nachtelijk donker op de bank achter haar woning.

Ze hadden nog niet veel gezegd tegen elkander.

Ze voelde hoe 'n oneindige verteederling haar hart versmolt. 't Was of Teun haar gered had uit 'n doodsgevaar. Maar tegelijk voelde ze 'n schuld tegenover hem, zóó zwaar en groot, dat ze nauwelijks haar oogen durfde heffen. Ze verlangde ontzettend, dat hij zou spreken, al waren het dan kwade woorden.

Eindelijk stond hij op.

„Nu,” zei hij met afgewend hoofd, „ik zal 'ns zien of ik m'n huis kan vinden.”

Aarzelend liep hij naar de gang tusschen de huizen en verdween in het donkere slob.

Dat was te veel voor haar.

Nog in het gangetje haalde ze hem in.

„Teun,” snikte ze, „Teun laten we toch zóó niet van elkaar gaan.... ik kan het niet langer verdragen....”

Wild sloeg ze haar armen om hem heen. Ze voelde z'n borst heftig op en neer gaan.

Even bleef hij staan. Toen boog hij zich wat voorover en vroeg fluisterend:

„En Christiaan....?”

„Dat is voorbij.... volkomen.... jij bent het... en blijft het.... m'n lieve, lieve jongen...., o, wat heb ik 'n spijt....”

„Dan....,” zei hij, maar voleindde z'n zin niet. En hij sloeg z'n armen om haar heen.

DUISTERE MACHTEN

NAAR HET ENGELSCH VAN JOSEPH HOCKING

Of ik iets belangrijks ontdekt heb, dat zal de toekomst moeten leeren, maar ik gevoel me gedrongen, je mee te deelen, welke plannen me door 't hoofd gaan. Wanneer het onmogelijk is, om je te spreken, dan verwacht ik geen antwoord op dit schrijven; dan ben ik er van overtuigd, dat je daarvoor gegronde redenen hebt. Ik vertrouw je volkomen en heb je innig lief."

Zonder er verder over na te denken, bracht hij den brief naar de post en ging naar z'n kamer achter den winkel van Bentham. Daar bleef hij tot aan den avond aan 't werk. Den volgende morgen begaf hij zich naar wat Josua spottend „z'n appartementen" noemde, die uit een kleine zitkamer en een soort kombijfe bestonden. Er waren verscheidene brieven voor hem, waaronder enkele, waarin hem verzocht werd om de behandeling van een rechtszaak op zich te nemen. Op zichzelf beschouwd, kon hij dat niet anders dan aangenaam vinden, maar hij gevoelde, dat hij niet de behartiging van de aangelegenheden van anderen op zich kon nemen, zolang z'n eigen zaak niet in 't reine was. Hij was bezig deze brieven te beantwoorden, toen hij werd opgebeld.

„Hallo," riep hij. „Met wie?"

„Herken je m'n stem niet?"

„Dina!" riep hij.

„Ja, ik spreek met je in een publiek telefoonstation. Je brief heb ik ontvangen en deel je even mee, dat, als jij me niet geschreven had, ik geschreven zou hebben. Ik wil graag alles weten, wat je gedaan hebt en een onderhoud met je hebben, waar je maar wilt. Vader is den heelen dag aan de Rechtbank en moeder moet bezoeken afleggen."

Een uur later was Mark op weg naar 't Victoria-station. Toen hij daar aankwam, was Dina er al. Ze zag er vroolijk en opgewekt uit. Nu was niets onmogelijk voor hem, zoo dacht hij.

Ze stapten in den trein en een half uur later hadden ze Londen achter den rug. Ze spoorden nu door het land. Toen de trein aan een halte stopte, stapten ze uit. Ze bevonden zich weldra in een boschrijke streek, afgewisseld door wei- en bouwland. Ze waren buiten en het was zomer. In den trein hadden ze niet alleen gezeten; nu waren ze alleen.

„Vertel me alles," zei Dina, „alles."

Hij haastte zich aan haar verlangen te voldoen.

Zij onderbrak z'n verhaal niet door onnodige vragen of zinledige uitroepen. Ze zaten op een omgehakten boomstam, die op 'n voetpad aan den rand van een bosch lag.

„En is dat alles?" vroeg ze, toen Mark aan 't eind van z'n verhaal gekomen was.

„Ja, alles."

„O, Mark," riep ze uit, „wat heb je er dat mooi afgebracht!"

„Neen," zei de jonge man, „ik gevoel me als een mensch, die door nevelen omringd is. Ik weet dat ik nabij het doel ben, maar kan het niet zien; ik kan 't niet bereiken."

Ze stelde hem nu verschillende vragen, die hij met al z'n scherpzinnigheid zichzelf niet gesteld had. Het waren diepgaande vragen, die tot in het hart der kwestie doordrongen.

„Je had voor advocaat moeten studeeren, Dina!" riep hij lachend uit.

„Ik ben de dochter van een rechtsgeleerde," luidde het eenvoudige antwoord.

„Die papieren," ging zij voort, „zijn niet vernietigd. Alles wijst er op. Maar het is, zooals je zegt, Mark, wanneer die papieren in je bezit zijn, dan ben je meester van den toestand."

„Ja, ik weet het. Maar daarin zit juist de moeilijkheid. Het is me alsof ik voor een hoogen muur sta, waar ik niet overheen kan klimmen."

„Kon ik maar iets voor je doen," zei Dina.

„Je hebt al genoeg gedaan," zei Mark. „Gisterenavond heb ik uren lang over het geval zitten nadenken en vanmorgen opnieuw, maar een geschikt plan wilde niet in me opkomen."

Het jonge meisje keek op haar horloge. „We moeten gaan," zei ze. „De zitting der rechtbank duurt, zooals je weet, tot vier uur en vader komt dan direct thuis."

„Ben je van plan om hem te vertellen, dat we elkaar gesproken hebben?"

„Ik denk het wel. Ik heb niets gedaan, waarover ik me moet schamen."

„Is hij er nog op gesteld, dat je Wilding trouwt?" vroeg Mark weer.

Het jonge meisje antwoordde niet direct. Daarna zei ze bedaard:

„Ik hoor dat z'n vader baronet zal worden, maar dat kan me niet schelen."

Een uur later waren ze in Londen terug; zij op weg naar Eatonsquare, hij naar z'n kamers. Hij dacht voortdurend na over de gebeurtenissen van dien dag en aan de taak, die hem nu meer dan ooit wachtte, om het geheim te ontsluiten.

Den volgende morgen ging Dina alleen uit, zonder aan haar moeder te zeggen waarheen. Zij stapte in een autobus, en reed naar Sloane-Square, waar ze uitstapte en in een andere bus plaats nam. Zij passeerde het gedenkteken van Prins Albert; niemand kende haar in dit gedeelte van Londen. Men kon het haar aanzien, dat ernstige gedachten haar bezig hielden. Nu en dan gleed er een hoopvolle uitdrukking over haar gelaat, om plaats te maken voor een blik vol zorg uit haar zielvolle oogen.

Dina Sedgemoor zocht een middel om den man dien zij lief had, te helpen. Zij was zich ten volle bewust van de bijna onmogelijke taak die hem voor

lag en van het bittere der lange, d.oeve maanden, die hij doorleefd had. **No. 31**

„Misschien," zei ze tot zichzelf, „misschien kan een vrouw doen wat een man niet kan en wanneer..."

Zij voleindigde den zin niet, maar dacht verder na. Tevergeefs had zij getracht een onderhoud met Irene Bolsover te hebben. Ze had zich voorgesteld, buiten Mark om, inlichtingen van haar te verkrijgen en was met dit doel voor oogen naar Gravetown-Square gegaan. Zij begreep, dat het haar niet zou gelukken, haar ten huize van Imri Clarke te spreken maar juffrouw Bolsover was of niet thuis, of verliet het huis niet. Zij zag haar niet thuis komen en ook niet uitgaan. Maar één ding had ze toch ontdekt. Elken morgen omstreeks elf uur verliet de Indische vrouw de woning op Gravetown-Square. Waar zij dan echter heen ging, dat wist Dina niet. Tweemaal had ze getracht haar te volgen, maar telkens was de vrouw uit het gezicht verdwenen, zonder dat ze wist waarheen. Ze zou echter dezen morgen probeeren, of het haar dit keer zou lukken. Veel hoop had ze wel niet, maar, zoo dacht ze, zij deed er geen kwaad mee, en men kon nooit weten, misschien zou ze in haar opzet slagen. Uit het getuigenverhoor van de Indische vrouw voor de jury was ze niet veel wijzer geworden. Zij was er van overtuigd, dat die vrouw meer en belangrijker dingen wist. Daarom wenschte ze een onderhoud met haar te hebben en bevond ze zich dien morgen op Gravetown-Square.

Klokslag elf uur verliet de Indische vrouw de woning van Imri Clarke; vóór zich op straat te begeven, keek ze naar alle kanten rond, liep voorzichtig het plein over en sloeg een zijstraat in. Aan 't eind van deze nauwe zijstraat gekomen, keerde zij zich om en keek weer naar alle kanten met spiedenden blik rond. Ze zag echter niets dan een net gekleede jonge dame. Dit stelde haar gerust. De nauwe straat kwam op een breeden, drukken verkeersweg uit, waar zij de vorige malen tusschen de menigte verdwenen was en Dina haar uit het oog had verloren. Dit keer echter was de dochter van rechter Sedgemoor gelukkiger. Zij volgde de Indische vrouw totdat deze aan een banketbakkerswinkel gekomen was, waar zij binnen ging. Het was een nette winkel, ofschoon de klanten blijk-

baar tot de lagere volksklasse behoorden. Toen ook Dina den winkel binnen trad, was de vrouw nergens te zien. Achter den winkel was een klein vertrek, waar men thee kon drinken. Daar waren alleen twee vrouwen, die druk met elkander in gesprek waren.

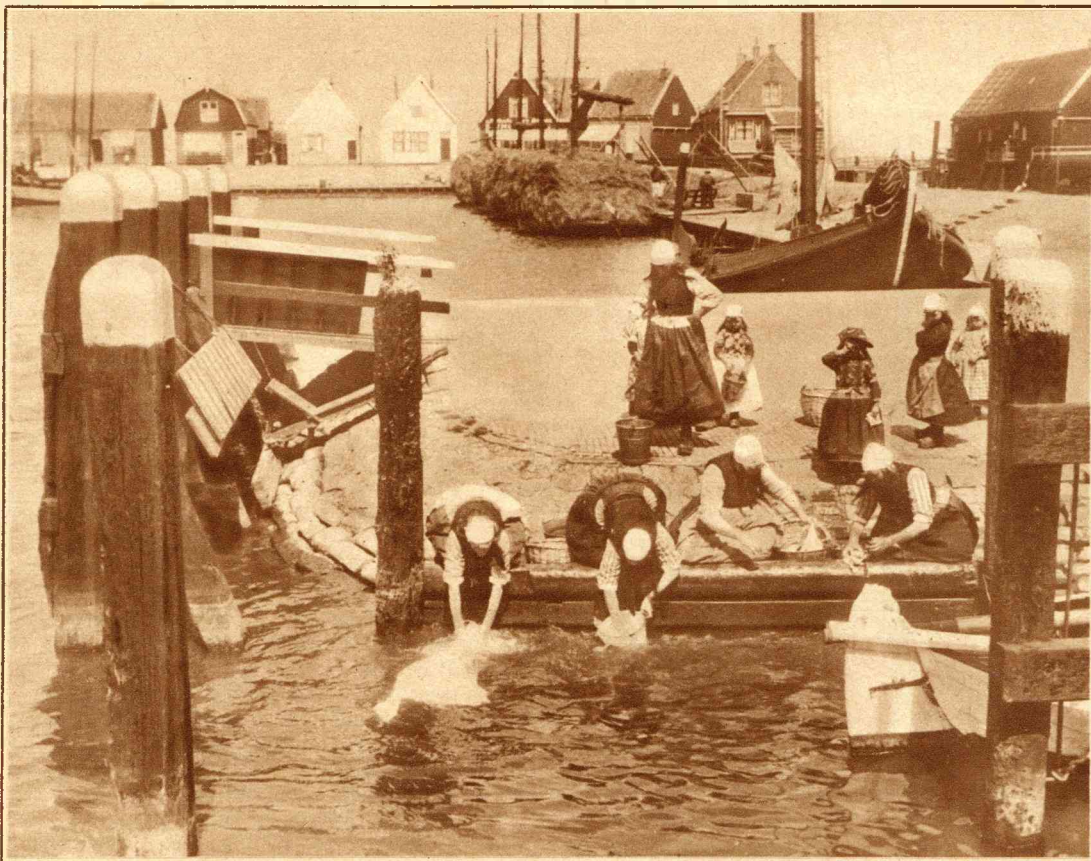
„Wat is er van uw dienst, juffrouw?" vroeg het meisje achter de toonbank.

Een oogenblik later had Dina een onderhoud met het meisje aangeknoopt, dat blijkbaar verheugd was, zoo'n net gekleede jonge dame in den winkel te zien.

„Er zullen hier wel veel menschen komen, niet waar?" vroeg Dina.

„O, ja," luidde het antwoord. „Er komen hier tegen den middag veel menschen om een glas wijn en een beschuitje te gebruiken. Dat frischt zoo op, weet u. Tot in den namiddag zitten er niet veel bezoekers beneden; tegen theetijd is het hier vol, maar dan boven."

„Ik zal naar boven

Waschdag op het eiland Marken.

gaan," zei Dina, „en daar het een en ander bestellen."

Boven gekomen zag zij in een groot vertrek de Indische vrouw in een hoek zitten.

De dochter van den rechter Sedgmoor nam plaats aan een tafeltje vlak in haar nabijheid en bestelde het een en ander aan het meisje dat kwam vragen wat ze wilde gebruiken. Nu en dan wierp Dina een blik op de vrouw, die haar ook bijwijlen aankeek. De taak die zij op zich genomen had, was niet aangenaam; dat voelde zij. Ze zag duidelijk aan den blik uit de donkere oogen der vrouw dat deze haar wantrouwde en dat het niet gemakkelijk zou zijn haar aan 't spreken te krijgen.

Niettemin was het haar na 'n minuut of vijf gelukt een gesprek met de vrouw aan te knopen ofschoon deze slechts zeer korte antwoorden gaf.

Dina zat als op heete kolen; de ongewone toestand waarin iemand van haar stand en opvoeding op dit oogenblik verkeerde, hinderde haar geweldig. Meer dan eens was zij op het punt om heen te gaan, maar dan dacht ze weer aan het doel waarvoor ze hier gekomen was en besloot te blijven.

„Ik heb je onlangs op een vreemde plaats gezien," zei Dina.

„Vreemde plaats? Waar dan?" vroeg Beziza.

„In de rechtszaal."

Beziza zag het jonge meisje met een blik van ontzetting aan.

„Was u daar dan ook?"

Dina knikte. „M'n vader is rechter."

„Die man met dien rooden mantel en die groote pruik?"

Weer volgde een knikje van Dina.

„Die jonge advocaat heeft je van alles gevraagd, niet?"

„Wat weet u van hem?"

„Ja," zei Dina, „ik heb wel gezien, dat je veel van mijnheer Imri Clarke houdt."

„Wat zegt u daar?" Er schoot een straal van woede uit het donkere oog der Indische. Daarop vervolgde zij: „Ja, hij is m'n meester, hij is heel goed voor me. Hij heeft me met zich naar Engeland genomen."

„Je weet zeker veel van mijnheer Imri Clarke?" hernam het jonge meisje. Haar stem beefde toen ze dit vroeg en haar hart klopte onstuimig.

„O, ja, ik weet veel van hem." De vrouw zei dit op een eigenaardigen toon.

„Het is wel prettig voor je, voor een vreemdelinge, zoo'n goeden vriend hier te hebben, ja dat is veel waard."

„Wat weet u van hem? Wat wilt u weten?"

„Mijn vader is rechter," zei Dina weer, wier doel het was de vrouw vrees aan te jagen. „Je weet wel, dat hij machtig is."

„Ja, dat hebben ze me gezegd."

Dina begreep nu, waarom die vrouw hier kwam. Zij herinnerde zich dat men bij het rechtsgeding over Beziza gesproken had als over iemand die aan den drank verslaafd was. Misschien had Imri Clarke de noodige maatregelen genomen, waardoor zij zich thuis aan misbruik van sterken drank niet te buiten kon gaan. Zij trachtte nu hier aan haar lust om te drinken te voldoen. Blijkbaar was ze zeer aan die verderfelijke gewoonte gehecht. Haar donkere oogen schitterden met koortsachtigen gloed en haar donker gelaat was rood gekleurd.

„Ben je al lang in Engeland?" vroeg Dina weer.

„Ja. . . neen. Hij wilde me naar m'n land terugzenden, maar ik heb daar nu geen vrienden meer."

„Waarom wilde hij je terugzenden? Misschien kan ik je wel helpen."

De vrouw zag haar oplettend aan. „O, wilt u me helpen, u, de dochter van den grooten rechter? Hij kan de menschen laten ophangen en ze ongedeerd laten gaan. O ja."

„Ja," zei Dina, „m'n vader is machtig."

„En heeft hij je het een of ander gezegd?" vroeg de vrouw weer.

Dina glimlachte geheimzinnig.

„Je hebt onlangs in de rechtszaal niet alles gezegd wat je weet; je weet veel meer van mijnheer Imri Clarke dan je verteld hebt."

„Ja, ja," riep de vrouw; „ik weet alles; daarom wilde hij me naar Indië terug zenden, daarom. . . ." Hier zweeg ze en wierp vreesachtige blikken in 't rond.

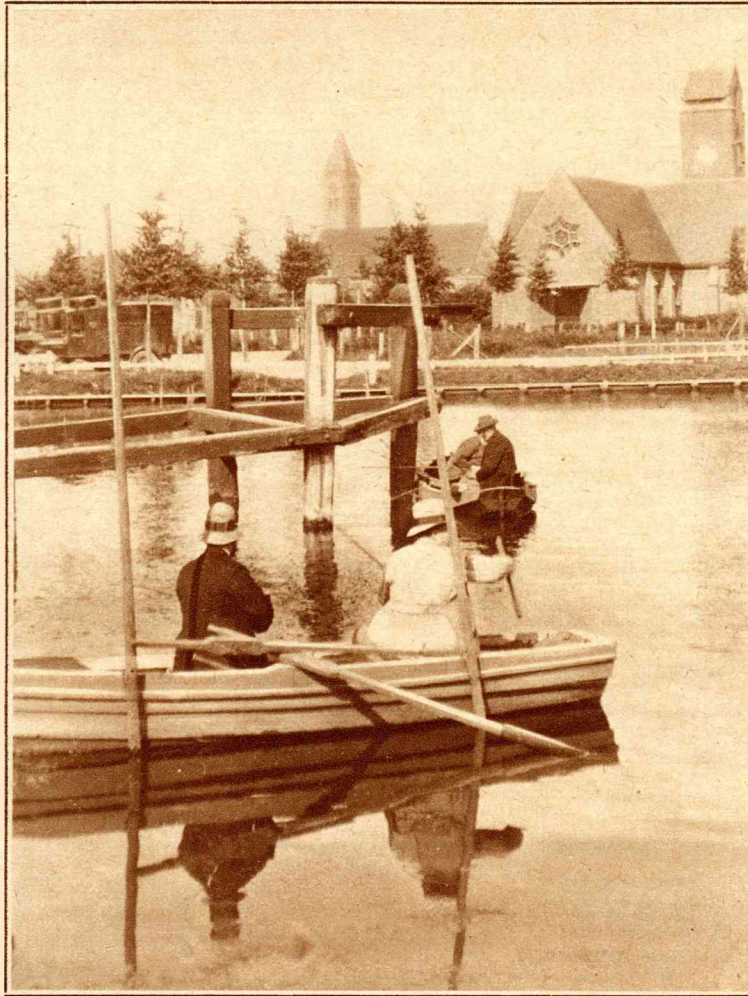
„Je bent bang voor hem, dat was Edgar Barrett ook," waagde Dina te zeggen.

De vrouw lachte; het was een toornige lach. „Ik bang? Ik ben voor niemand bang."

„Waarom keer je dan niet naar Indië terug, wanneer je dat wenscht. Mijn vader is zeer machtig, ik kan je helpen."

Op dit oogenblik sloeg de klok op den schoorsteenmantel twaalf uur.

„Het wordt tijd," zei de vrouw, „ik moet gaan."

Mooi vischwater bij Halfweg.

„Wanneer je nog eens een onderhoud met me wilt hebben, dan moet je het maar zeggen. Dan zal ik je vertellen, op welke manier ik je helpen kan," hernam Dina.

„Wilt u me dan geld geven?"

„Misschien wel."

„Hij heeft me al m'n geld afgenomen. Hij wil niet hebben dat ik jenever drink. Maar ik weet veel van hem, meer dan hij denkt. Wanneer ik wilde, o, dan zou ik. . . ja, wat zou ik al niet van hem kunnen vertellen!"

Dina besloot om van de gelegenheid gebruik te maken. Zij schoof dichterbij de vrouw toe. Een huivering voer haar daarbij door de leden. Die vrouw toch boezemde haar een onuitsprekelijken afkeer in. Het scheen haar toe, dat een noodlottige, duistere macht van die vrouw uitging. Maar de dochter van den rechter was een jonge vrouw vol geest en wilskracht. Een minuut of tien sprak ze fluisterend met Beziza, stelde haar verschillende vragen die eerst, vol vrees en achterdocht, later gewilliger beantwoord werden.

Toen Dina naar Eaton Square terugkeerde, lag er een verheugde, vastberaden uitdrukking in haar fieren blik. Zij had haar doel bereikt.

ACHT EN TWINTIGSTE HOOFDSTUK

'N BEZOEK VAN IMRI CLARKE AAN MARK.

Eenige dagen later zat Mark alleen in z'n kamer. De talrijke aanvragen die hij had ontvangen om als verdediger op te treden, had hij alle afgeslagen. Wel had hij zijn doel bereikt: de vrijpraak van Elsie May, maar overigens was hij over

den uitslag van het rechtsgeding niet tevreden. Hij kon zich niet met de zaken van anderen bezig houden, zoolang de zijne nog niet in 't reine waren. Dat hij zich nooit op z'n gemak onder z'n mede-advocaten zou kunnen bewegen, alvorens de verdenking die op z'n naam rustte, voor goed weggevaagd en verdwenen was, dat stond bij hem vast.

Al z'n intellectuele kracht had hij aangewend, om dit doel te bereiken. Een week lang was hij nu onvermoeid werkzaam geweest. Hij zat nu alleen in z'n kamer om de zaak nog eens goed te overdenken.

Reeds na een paar minuten meldde de conciërge zich bij hem aan.

„Daar is een heer om u te spreken," zei hij.

Mark moest zich geweld aandoen om z'n kalmte te bewaren, toen hij op den drempel van z'n kamer de gestalte van Imri Clarke zag verschijnen.

Hij begreep, dat deze heer hem geen bezoek zou brengen, tenzij om zeer gewichtige redenen. Ook herinnerde hij zich al hetgeen George Bolsover hem over z'n vroegeren patroon had meege-deeld. Schijnbaar was de heer Imri Clarke de kalmste, welwillendst gezinde man dien men zich kon voorstellen, maar de ondervinding had Mark geleerd, hem te wantrouwen en op z'n hoede voor hem te zijn.

Gedurende eenige oogenblikken heerschte er een doodsche stilzwijgen tusschen de beide mannen. Welk doel Imri Clarke ook met dit bezoek had, het Mark gemakkelijk maken, dat zou hij zeker niet.

De bezoeker begreep, dat hij de eerste was die spreken moest en vroeg dan ook:

„Mag ik u vragen of we alleen zijn?"

„Wenscht u me over privé-aangelegenheden te spreken?" vroeg de jonge advocaat.

„Over zeer belangrijke zaken."

„Zal het lang duren?"

„Nog al."

„Dan zult u me wel willen excuseeren."

Dit zeggend verdween Mark in het komboufje naast z'n kamer, van waaruit hij een ander gedeelte van het gebouw kon bereiken. Tien minuten later kwam hij, uiterlijk zeer kalm, terug.

De kleine man zat daar, schijnbaar min of meer gedachteloos voor zich heen te staren; hij zat daar als iemand die zich volkomen op z'n gemak gevoelt.

„Nu ben ik geheel tot uw dienst, mijnheer Clarke," zei Mark. Dit zeggend, zag hij den man, die zijn toekomstig lot in handen had, oplettend aan.

Klaarblijkelijk was de bezoeker het niet met zichzelf eens, hoe het onderhoud aan te vangen.

„De omstandigheden waaronder we elkaar weerzien, zijn geheel verschillend van die toen we elkander de laatste maal ontmoetten," zei hij eindelijk.

„Heel anders," antwoordde Mark.

„Ja, inderdaad." De heer Clarke zag peinzend voor zich, nadat hij dit gezegd had. Hij scheen vergeten te hebben, dat hij voor een belangrijke aangelegenheid gekomen was.

„Dat rechtsgeding," zoo ging hij voort, „heeft een heel anderen loop genomen dan u u had voorgesteld. De nuchtere practijk spot in den regel met vooropgezette theorieën; bent u dat niet met me eens?"

„Soms is dit wel het geval," luidde het ontwijkend antwoord. Mark hield z'n blik onafgebroken op het gelaat van z'n bezoeker gevestigd.

„In elk geval heeft het voorgevallene bewezen, dat u u schromelijk hebt vergist en dat uw theorieën als een kaartenhuis in elkaar gestort zijn."

Mark zweeg en bleef den kleinen man steeds aankijken. Hij vroeg zich af wat deze weinig zeggende inleiding te beteekenen had.

„Maar," hernam Imri, „u hebt uw plannen nog niet opgegeven. U blijft nog altijd uw hersenschimmen koesteren, die op niets zullen uitdraaien."

Nog deed de jonge advocaat er het zwijgen toe.

(Wordt voortgezet)

VROUWENLEVEN

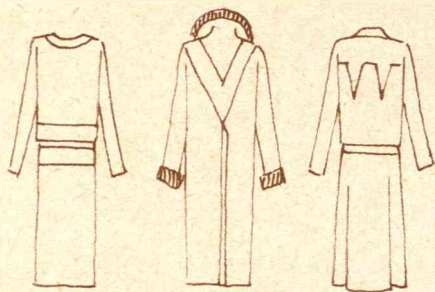
GOEDKOOPE KNIPPATRONEN

KNIPPATRONEN van onze geteekende modellen, genummerd boven 4000 zijn verkrijgbaar aan het Patronenkantoor, Postbus No. 1, Haarlem. Onberispelijke coupe. Dameskleding in de maten 88, 96, 104 bovenwijdte, à f 0.55. kinderkleding voor den bij het model aangegeven leeftijd à f 0.55. Bij elk patroon handleiding door het knippen en naaien, benevens een verkleinde patroonschets. Franco toezending, direct na ontvangst van bestelling met het verschuldigde bedrag aan postzegels ingesloten, waarbij vermeld: Naam en adres, nummer van het model en het blad, waarin het voorkomt, en bovenwijdte. Men meet deze maat rondom het lichaam, recht onder de armen door, gewoon glad gemeten, zonder extratoegift. Van de gefotografeerde modellen en de teekeningen zonder, of met lagere nummers, zijn maatpatronen verkrijgbaar, na nauwkeurige opgave der gewenschte maten à f 1.— per stuk door dames, door kinderen à f 0.20.

WANNEER DE EERSTE BLAADJES VAN DE BOOMEN VALLEN...

Wanneer de eerste blaadjes van de boomen vallen, kunnen wij onze zomertoiletjes met tot volgend jaar vaarwel zeggen en onze winter- en demi-saison-costumes voor den dag halen, koopen of maken. Het „zelfmaken” verdient wel de voorkeur. Niet alleen omdat 't kledingstuk dan een persoonlijk cachet krijgt, maar vooral omdat 't oneindig veel voordeliger is dan het kant en klaar koopen. Iemand die handig in 't naaien is maakt b.v. een complet tegen den prijs, die anderen alleen al voor een klaar gekochten mantel betalen. Met een goed knippatroon, een paar meters stof en de noodige fournituren zijt ge immers klaar! Tot de stoffen, welke dit seizoen het meest gedragen zullen worden, behooren de diverse kasha's en vooral de praktische tweedstoffen. Vaak worden beide gecombineerd, hetgeen tot alleraardigste resultaten leidt. Zie b.v. no. 5232 van onze teekening. De mantel is hier van bruinachtige tweedstof, terwijl de revers, evenals de japon van beige kasha werden vervaardigd. De japon heeft een geplisseerd voorbaantje en is met knopen en een bruin peau de suède ceintuurtje versierd. Het geheel wordt voltooid door een donkerbruin bont garnituur. 5269. Driedeelig najaarscomplet bestaande uit: rechten mantel van beige tweedstof met bruinen bontkraag en manchetten, rokje van tweed en pull-over van beige wollen tricot, met biezen en ceintuur in afstekende tint. 5228. Zeer praktisch voor najaarswandelingen is deze gedistingeerde mantel-japon van zacht groen tweed, gegarneerd met een wit nest, een groen peau de suède ceintuurtje en een fleurig corsage-bouquet. MARGUERITE.

Rinso

is het zuivere moderne zeepoeder dat uw wasgoed niet slechts brandhelder maakt, doch waardoor het tevens zoo lang mogelijk meegaat. Houdt dit in gedachte, want Uw waschgoed kost veel meer dan zeep.

ZEEPPOEDER 1st SOORT

De wedstrijd A.F.C.—D.E.C. aan den Wandelweg. De thuisclub ging hier met 4—1 ten onder. Aanval der A.F.C.—voorhoede op het doel van D.E.C.

SPORT VAN ZONDAG

Ajax is Zondag weer twee punten rijker geworden. Laat ons hier direct aan toevoegen, dat dit heel wat gemakkelijker is gegaan dan wij veronderstelden en ook dan de plaats van dit IJmuider of Velseroorder team op de ranglijst zou doen vermoeden.

Dat V.S.V. zijn successen voor een zeer belangrijk deel dankt aan het vuur, waarmee zijn tegenstanders worden bestreden was ons bekend. Voor

Een belangrijke kamp op het A.F.C.-terrein. Nog een moment uit den met 4—1 door D.E.C. gewonnen wedstrijd.

H.F.C. en 't Gooi te Haarlem in actie. Een gelijk spel was hier het resultaat. Op onze foto is het Haarlemsche doel in gevaar.

de tegenstanders is dit vurige spel niet altijd even aangenaam, doch wij moeten hier onmiddellijk aan toevoegen dat wij V.S.V. nimmer nog een unfaire partij voetbal zagen spelen. Dit deden zij ook niet tegen Ajax, doch de manier van voetballen tusschen deze twee tegenstanders verschilde zoo hemelsbreed dat het robuste optreden van verschillende V.S.V.'ers meer opviel dan noodzakelijk was. Verder is in dezen wedstrijd bewezen, dat, wanneer men goed zijn hersens gebruikt, een tegenstander als V.S.V. wel geklopt kan worden, ondanks het feit, dat men in dergelijke ploegen altijd over een groote dosis vechtlust beschikt.

Intusschen was men van Velser zijde over de leiding niet erg te spreken. Waar het strafschopgeval den V.S.V.'ers het meeste dwars zat en Boekman hier volkomen correct handelde, scheen ons die ontevredenheid niet gemotiveerd. Echter achten wij het toch niet juist dat in een wedstrijd van een Amsterdamsche club, vooral nog wel wanneer die op eigen terrein speelt, een Amsterdammer als scheidsrechter wordt aangesteld. Ook de schijn moet vermeden worden.

De Ajaciden hebben door de overwinning van Zondag een geduchten sprong naar boven gemaakt en prikken nu zelfs aan den kop. Voor hoe lang?

Wij vermoeden dat de stand nog wel vele wijzigingen zal ondergaan. Doch in elk geval kan Ajax hier net zoo goed kampioen worden als de andere negen. Krachtsverschil is er maar heel weinig en als Haarlem nog een beetje in actie komt is de aardigheid er voor de overzichtschrivers heelemaal af. Haarlem was de eenige waarmee tot op heden nog iets te voorspellen viel, maar dit is Zondag in Hilversum ook al misgelopen.

De strijd tusschen Amsterdam en Kennemerland bepaalde zich niet bij den wedstrijd tusschen Ajax en V.S.V. In IJmuiden kwamen n.l. Stormvogels en Blauw Wit in actie. Hier kregen de hoofdstedelingen echter de kous op den kop.

Zijn wij goed ingelicht, dan is het daar in IJmuiden een stevig partijtje geweest. Blauw Wit kon niet den juisten vorm vinden om het IJmuider speltype het hoofd te bieden en ging met 2—0 ten onder. Ook in het spel van de IJmuider vogels speelt enthousiasme een leidende rol. De zebra's hebben getracht het stevige spel der gastheeren met kracht te bestrijden, doch dit lukte hun niet. Had men gedaan zooals Ajax in de Meer, dan was het misschien wel gegaan, ofschoon het natuurlijk zeer de vraag is of de meerendeels beter geroutineerde Stormvogels zich hadden laten vangen.

De achterstand van Blauw Wit op de leiders bedraagt 1 punt. Met Feijenoord vermoeden wij, dat het ook hier voorloopig stuivertje wisselen blijft.

Stormvogels en Blauw Wit te IJmuiden in actie. De vogels wonnen met 2—0. Hiernaast: Moment voor het IJmuider doel.

UIT DE Provincie

Twee brandweermannen in den dop trokken ook in den stoet mede om onderweg de alarmbel alvast te leeren luiden.

TE ALKMAAR ZIJN DE 8 OCTOBER-FEESTEN wederom met grooten luister gevierd. Een uitgebreid programma heeft Alkmaars inwoners den geheelen dag in feeststemming gehouden en, zooals begrijpelijk is, heeft men overal van het gebodene genoten, wanneer men weet, dat een bloemen-corso en een schitterende optocht met versierde wagens de hoofdpunten van dit feestprogramma vormden. Tijdens de feestelijkheden had ook 'n huldiging plaats bij het Victoriabeeld, waarvan hierboven een overzichtsfoto.

In cirkel: Een lustig gezelschap, dat de provincie Noord-Holland in beeld bracht, voer in dezen bootwagen tijdens den allegorischen stoet mede.

Vele versierde wagens en rijwielen trokken in het bloemencorso de aandacht, waarvan men er hier een ziet, die ongetwijfeld ieders belangstelling verdiende.

DE BUURTSCHAP, PATRIMONIUM" TE HILLEGOM kwam op het denkbeeld een kinderfeest te organiseren, ten doel hebbende een betere verstandhouding te bevorderen tusschen bewoners en kinderen. Dit feest trok veler belangstelling, vooral van de zijde van de jeugd. Onze fotograaf kielte twee deelnemers van het nummer toukruipen, die veel moeite hadden bij dit nummer.

Foto links: Een van Hillegoms postbestellers kreeg zulk een klap van een jeugdigen deelnemer, dat hij voorloopig wel niet zal gaan bestellen.

In ovaal: Twee aardige zusjes, die met hun versierde „snoeptent" een prijsje te bemachtigen wisten.

De man die indruk maakt
 door het welverzorgde cachet der beroemde Kreymborg-coupe.
 Let U maar eens op hoe zuiver die kraag om den hals sluit en wat een mooie valling er zit in die prachtige breede revers.
 Maar het best kunt U er toch over oordeelen als U zelf deze Kreymborg-jas eens aanpast.
 U voelt de kwaliteit!

Kreymborg

Een nieuwe charme der glimlach.

Verwijdert slechts den aanslag, die de tanden bedekt.

Wat berooft de tanden van hun ivoren glans? Wat ontleurt ze? En waarom geraken zij zooveel sneller tot algeheel verval, wanneer zij eenmaal slecht zijn? Waarom wordt het tandvleesch ziek en gevoelig?

Tandartsen beantwoorden deze vragen met één enkel woord - „tandaanslag”.

Voel met Uw tong langs Uw tanden. Wanneer U een glibberigen, slijmerigen laag voelt is dat tandaanslag. Dit is een altijd dreigend gevaar voor Uw mond.

Deze aanslag hecht zich op de tanden vast, waardoor deze dof en grauw worden. Millioenen bacteriën vinden een kweekplaats in dien aanslag en bacteriën tezamen met tandsteen zijn de

hoofdoorzaken van pyorrhea.

Verwijdert nu dien aanslag. Vooraanstaande autoriteiten op tandheelkundig gebied stelden een speciale tandpasta - Pepsodent genaamd - samen. Deze maakt den aanslag volkomen los.

Probeer Pepsodent.

Ondervindt de resultaten.

Gezonde tanden en gezond tandvleesch hebben 'n dagelijksche bescherming tegen aanslag noodig. Ziet hoe gauw de tanden witter worden - hoe snel nu de schoonheid te voorschijn komt. Het tandvleesch zal weldra steviger worden en zich verharderen. Reeds na enkele dagen gebruik zult U dit ondervinden. Koopt nog heden een tube!

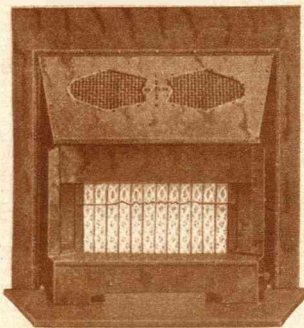
Pepsodent
 HANDELSMERK
 GEDER

De Tandpasta die den aanslag verwijdert.

Aanbevolen door vooraanstaande tandartsen over de geheele wereld. 2613

Een koperen Gashaard

Een Ideaal voor Uw salon!

Prijs:
145 Gld.

Met 12 staven.
 Warmtevermogen
 100 kub. M.

Vraagt inzage van de talrijke attesten, ons door clientèle verstrekt, die in enthousiaste bewoordingen hun tevredenheid betuigen.

Onpartijdige adviezen: GAS of KOLEN

Berekening vastrechtartieven - Eigen gasfitterij

GEBRS. ALINK

Aparte Toonzalen voor Gas- en Kolenhaarden:

Leidschestr. 11 - Nieuwendijk 13-16

Te Haarlem: Kruisstraat 17

Heerencostuums en
 Japonnen sloomen
 in enkele dagen terug.

DE **Lelie**
 Wascht blank als 'n lelie

Telef. 60121 (3 lijnen)
 EIGEN WINKELS:
 J. P. Heyestraat 172, Tel. 82416
 Oude Hoogstr. 10, Tel. 45498

MIJNHARDT'S

Laxeer
 tabletten

Bij Apoth. en Drogisten

Maakt U zelf Uw kleeren?

Let dan op 2 dingen:

Koopt goede kwaliteit stoffen maar bovenal gebruikt alleen zuiver passende knippatronen.

PEREBOOM'S PATRONEN

zijn sinds jaren beroemd om hun pasvorm. Zij zijn overal verkrijgbaar. Neemt dus geen andere. Adressen van winkeliers worden gaarne verstrekt.

Hoofdkantoor: Rozengracht 236 - Amsterdam

Wat wij u brengen!

Door ons eenvoudig Huurkoopstelsel stellen wij U in de gelegenheid in korten tijd eigenaar te worden van een of meer onzer beroemde merken

PIANO's, ORGELS, GRAMOFOONS en RADIO

Franco huis met garantie
 Duizenden tevredenheidsbetuigingen.
 Vraagt Catalogus No. 93

N.V. Hees & Co. DELFT

Onmisbaar in den a.s. winter

zijn de veilige, reukloze

Petroleumkachels

van

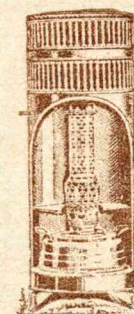
REEDERS - AMSTERDAM

Tel. 45375 - N.Z. Kolk 17 - Anno 1765

Laat NU uw kachel repareren!

Ruime keuze

Electrische kachels

In ons wispelturig
klimaat

blijft Uw huid soepel,
bij gebruik van

**STOKPAARDJES
LELIENMELK
ZEEP**

**SPEARMINT
Kauwgom**

De van ouds bekende smaak van het versche sap der kruisemuntblaadjes, maar in een nieuwen vorm en verpakking: dat is de nieuwe SPEARMINT. Vier heerlijke gecandeerde stukjes kauwgom in een luchtdicht gesloten pakje, waardoor het aroma bewaard blijft. Het kost óók maar vijf cent = evenals de bekende P.K. Kauwgom = dezelfde prijs en dezelfde verpakking, echter iets pittiger van smaak.

Koop de nieuwe SPEARMINT eens, = U blijft vast een geregeld gebruiker. Trakteer ook de kinderen op SPEARMINT = het is goed voor hun gebit en voor de spijsvertering en is bovendien dorstlesschend.

HK-23

Levensverzekering-Mij. „HAARLEM”
Haarlem - Wilsonsplein 11 - Opgericht 1873

Sluit alle soorten Levens-, Pensioenen-
en Volksverzekeringen

VRAAGT EEN ADRES

van een zieken of eenzamen
Nederlanders aan den heer J. P.
C. MEEUWSE, Vlietstraat 2 te
Amsterdam (Zuid), om daarheen
geregeld uw nummer van De Stad
te kunnen zenden; strooken
worden dan toegezonden.

Wapent U

tegen de vijanden van
mond en tanden. Ge-
bruikt steeds Bruzol.
Ge krijgt een prachtig
wit en gezond gebit
en zult nooit last
hebben van mond- of
tandziekten.

Vraag het Uw
apotheker of drogist.

Bruzol
bruisend tandpoeder

DANKBETUIGING

Met groote dankbaarheid deel
ik U mede, dat ik op 't oogen-
blik, na gebruik van 25 flacons

NOBLINO-SIROOP

geheel hersteld ben van mijn
klieren. Ik ben blij, dat ik in
plaats van een tijd lang in de
zon te liggen, zooals de dokter
ten einde raad mij voorschreef,
uw middel

NOBLINO-SIROOP

genomen heb. Mijn gezondheid
is thans uitstekend en ik doe
mijn werk met genoegen en zon-
der last van vermoeidheid, zooals
voorheen.

Als U mij niet door een bewijs
van genezing er toe gebracht had,
was ik er toen zeker nog niet
toe besloten. Nu echter ben ik
er zeer blij om en daarom geef
ik U volkomen vrijheid om van
dit schrijven gebruik te maken,
daar het zou kunnen dienen om
anderen, die aan klieren lijden,
er toe te brengen uw uitstekend
geneesmiddel tegen klieren te
gebruiken.

Achtend,

H. G. BOUWHUIS
Klompenshandel
Molenwijk, Heerenveen.

Alom verkrijgbaar bij de dro-
gisten en voor Amsterdam bij
W. F. BIJLSMA, Nieuwmarkt 24

Fabriek „NOBLINO”
Scheidestraat 165 - Den Haag

DRAAG GEEN BREUKBAND!

Na 30-jarige ondervinding heb ik een Breuk-
verband-apparaat voor mannen, vrouwen en
kinderen gemaakt, hetwelk een breuk geneest.

Ik zend het op proef!

Indien U bijna alles beproefd hebt, kom dan tot mij. Waar anderen
gefaald hebben, daar heb ik mijn grootste succes gehad. Zend onder-
staande coupon heden en ik zal U gratis mijn geïllustreerd boek over
breuken en hare genezing toezenden,
waarin ook mijn Breukverband-
Apparaat is afgebeeld met de prijzen,
ook de namen van vele personen,
die het beproefd hebben en hoogst
dankbaar zijn. Het geeft directe ver-
lichting, wanneer al het andere niets
hielp. Denk er wel aan, dat ik geen
zalven, geen harnassen en geen leu-
gens gebruik. Ik maak het volgens
Uw maat en zend het U toe met
absoluten waarborg, dat het U voldoend
zal, of ik zend U het geld terug. Ik
heb den prijs zoo laag mogelijk ge-
steld, zoodat rijk of arm het koopen
kan. Ik zend het op proef, ten bewijze
dat het waar is wat ik zeg. U alleen
oordeelt en indien U eens mijn geïll.
boek gezien en gelezen zult hebben,
dan zult U even verrukt zijn als mijne
duizenden patiënten, wier brieven op
mijn kantoor zijn opgeborgen.

Dit is C. E. BROOKS, die reeds
meer dan 30 jaren breuken ge-
neest. Indien breuklijdende,
schrijf hem dan nog heden.

GRATIS INFORMATIE-COUPON

C. E. BROOKS (2191 A) Singel 25, AMSTERDAM

Zend mij per post in onbedrukte enveloppe Uw geïllust. boek en
volledige inlichtingen betreffende Uw Breukverband-Apparaat voor
de genezing van breuken.

Naam: _____

Adres: _____

Dr. H. NANNING's

Zetpillen tegen Aambeien

werken pijnstillend en
gezezen in korten tijd de
ontstoken slijmvliezen.

De

maakt het inbrengen zeer
gemakkelijk. Verkrijg-
baar bij alle Apothekers
en Drogisten à f 1.75
per doosje van 12 stuks.

Oorsuizen

en doofheid, ook ouderdoms-
doofheid, oorverkalking,
lopende ooren, brommen,
suizen, sluiten, geraas in het
hoofd, enz. DE genezing.
Vraagt kostel. brochure nr. 6.

S. WIJNBERG

Oosterpark 45, Amsterdam

**Adverteeren
doet verkoopen**

**Als de Jeuk U de
Nachtrust Roof.**

Is het niet onverstandig U heele
nachten door jeuk te laten fol-
teren, wanneer D.D.D. U direct
verlichting kan brengen? Deze
genezende vloeistof is het mid-
del, dat ge noodig hebt tegen
Uw huidaandoening. Het stilt de
jeuk en bezorgt U een rustigen
slaap. 's Morgens staat U dan
verkwikt op. Alle lijders aan
huidaandoeningen, die D.D.D.
gebruikten, ondervonden een
directe verlichting van het jeuken
en de pijn. D.D.D. dringt diep
in de poriën, doodt daar de
ziektekiem en maakt de huid
gezond. Wacht niet, koop nog
heden een flacon van f 0.75 of
f 2.50 bij uw Apotheker of Drogist.

**D.D.D. ondersteunt de wer-
king der D.D.D.-vloeis-
stof en houdt de huid
gezond. f 1.— per stuk. C 2**

**UW
LICHT-
RECLAME**

in het hartje van de
Stad Amsterdam

Voor film- en lichtreclame zich te wenden tot

**N.V. INTERNATIONAL
PUBLICITY SERVICE**

Heerengracht 226
Amsterdam

Telefoon 44576, 44750, 42359

